

Η ΦΥΞΙΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΒΟΛΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

* Η ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ *

ΠΕΡΙΟΔ. ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

μυστήριον

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ' - ΕΤΟΣ 25ον

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Μαυρομυζήλη 41

Διευθυντής: 'Εκδότης

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Εσωτερ. 'Απλή έκδοσις Δρ. 12
> Πολυτελής > > 16
'Εξωτερ. 'Απλή > Φρ. 15
> Πολυτελής > > 20

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Συνέχεια και τέλος).

ΑΠΟ άλλην δὲ ἔποψιν δυνάμεθα ἀπὸ τοῦ νῦν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὰ εὐεργετήματα τοῦ κινηματογράφου δι' αὐτοῦ ἡ γεωγραφία καθίσταται ἀληθῶς ἡ ζῶσα περιγραφή τῆς γῆς δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν τὴν ζῶν παλλουσαν ἀπὸ τοὺς πόλους εἰς τὸν ἰσημερινὸν κ' ἐν ταύτῳ νὰ μανθάνωμεν ἀνέτως ὅλας τὰς τεχνικὰς ἐφαρμογὰς.

Δυνάμεθα δὲ καὶ ἀνευ ὑπερβολῆς νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ κινηματογράφος διὰ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ἀναπαραστάσεων διαμορφώνει τὸν ἄνθρωπον.

Η ΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ἐν τούτοις ἐν τῇ ἀναπαραστάσει ταύτῃ τῆς ζωῆς λείπει κάτι τι ἔτι, διότι παρὶ τοῖς κινουμένοις πολυπληθέσι τούτοις πλήθεσι, παρὰ τοῖς παφλαῖουσι ζωηροῖς κύμασιν, αἰσθάνεται τις ποίαν τινα δυσθυμίαν καὶ νομίζει ἑαυτὸν πάσχοντα ἐκ κωφότητος, ὡς μὴ ἀκροῶμενον καὶ ἐκπλήττεται, ὅτι δὲν ἀκούει οὔτε τοῦ πλήθους τῆς φωνῆς, οὔτε τοῦ κύματος τὸν παφλασμόν. Αἰσθάνεται βεβαίως καὶ δικαίως, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ.

Ἄλλ' ἐλπίσωμεν, ὅτι καὶ τοῦτο θίγει γινῆ διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ κινηματογράφου μετὰ τοῦ φωνογράφου καὶ ἤδη ἐγένοντο ἀρκετὰ βήματα πρὸς τὰ ἔμπροσ, τοῦ ζητήματος τούτου λυθέντος ἤδη κατ' ἀρχήν.

Ἦδη ἀφοῦ ἐξηγήσαμεν τὸ ἐν μέρος τοῦ προβλήματος ἡμῶν, ἀς θίξωμεν καὶ τὸ ἕτερον, ἦτοι ἀπεκαταστήσαμεν τὸ ὑρατὸν μέρος τῆς ζωῆς, ἀπομίνει νὰ δείξωμεν πῶς συνέστησαν καὶ τὴν ζῶν τοῦ ἤχου.

Τὶ εἶναι σῶμα τι ἡχηρὸν: Ἡ ἐπιστήμη ἐξηγήσεν αὐτὸ σαφῶς καὶ ὀρισμένως. Διδάσκει ἡμῶς ὅτι σῶμα τι ἡχηρὸν ζωογονεῖται ὑπὸ μικρῶν ἐναλλαγῶν καὶ ταχυτάτων κινήσεων 20-30,000 κατὰ δευτερόλεπτον, μὴ διαφερουσῶν ἀλλήλων μόνον ἐκ τῆς ἐναλλαγῆς των, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ σχήματός των. Τὸ δὲ θαυμασιώτερον, ὅτι αἱ δο-

νήσεις αὐταὶ τοῦ ἤχου μεταφερόμεναι ὑπὸ τῶν κυμάτων τοῦ ἀέρος ἀναπτύσσονται ἐν τῷ διαστήματι ἀπαραλλάκτως ὡς παρήχθησαν ἐκ τῆς πηγῆς των. ἕως ὅτου φθίσωσιν εἰς τὸ τύμπανον τοῦ ὠτός, ὅπερ τὰς μεταβιβάζει εἰς τὸ νευρικὸν ἡμῶν σύστημα. Ἄρα πᾶν ὅ,τι χαρακτηρίζει τὸν ἤχον ὑπάρχει ἐν τῷ ἡχητικῷ σῶματι, τὸ ἐπιλοιπὸν οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τὸ διάμεσον. Τὸ μελετᾶν λοιπὸν τὸν ἤχον, εἶναι αὐτὴ ἡ μελέτη τοῦ ἡχητικοῦ σώματος.

Ἡ φωτογραφία μᾶς ἀπεικόνισε τὰς περὶ ζῶν τῶν ἐντόμων, ὡς καὶ τὰς ταλαντώσεις χορδῆς βιολίου ἤδη δι' ἄλλης ὁδοῦ θ' ἀπολαύσωμεν ὅ,τι ζητοῦμεν. Εἰς τὸ ἄκρον ἐνὸς ἡχητικοῦ σώματος στερεώσωμεν διὰ σταγόνας κηροῦ τρίχα ἀγριοχοίρου, ἢς ἡ ἄκρα νὰ ἐπιψαῦη τὸν γύρον κυλίνδρου κεκαλυμμένου διὰ στρώματος ἀσβόλης (καπνίας) καὶ στρεφομένου κανονικῶς.

Αἱ ταλαντώσεις τοῦ ἡχητικοῦ σώματος χαρατῶμεναι ὑπὸ τοῦ γραφίου ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ τῆς ἀσβόλης στρώματος, ἀφίνων ἴχνη, πολλάκις πολὺ συμπλεγμένα, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι. Ὡστε αὐτὸ τὸ ἡχητικὸν σῶμα ἐνέγραψε τὴν κίνησιν του καὶ παρατηροῦντες τὰ σχῆμα ταῦτα, ὅπερ ὡς ἐν τῇ φωτογραφίᾳ ἀποτελεῖ τεκμηρίον ἀνεξάρτητον τοῦ διαχειριστοῦ, δυνάμεθα ν' ἀνασυστήσωμεν ἀπάσας τὰς φάσεις τῆς δονητικῆς κινήσεως καὶ νὰ εὔρωμεν τὰς σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὸν ἤχον αὐτῶν.

Ἡ νέα αὕτη μέθοδος ἡ μέθοδος τῆς γραφικῆς παραγωγῆς ὑπῆρξε διὰ τὴν ἐπιστήμην πολὺτιμος πορᾶγων, διότι εἶναι καταρθῶθη νὰ διαχωρίσωμεν καὶ διευκρινίσωμεν τὴν περιπλοκὴν τῶν ἡχητικῶν δονήσεων, αἰτιῶν ζωογονοῦσι τὸν κόσμον, εἰς αὐτὴν ὀφείλεται τούτο. Ἄρα εἶναι τὸ κατὰ προτίμησιν ὄργανον τοῦ φυσικοῦ καὶ ἀπέδωκε τοῖς φυσιολογοῖς πολυτίμους ἐκδοουλεύσεις. Ἄλλὰ, εἰάν ὑπῆρξεν ὡς ἡ φωτογραφία ἀνεκτίμητον ὄργανον διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀνάλυσιν, ἠδυνήθη ὡς αὕτη νὰ μεταβληθῇ εἰς ἔργαλειον συνθέσεως, δηλ. νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀναπαρα-

Ο μεγαλύτερος και τελειότερος ΕΜΠΟΡΟΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΣΑΒΒΑ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗ 'Οδός Αθηνῶν 97 και 99

Φημίζεται διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τελειότητα πάσης παραγγελίας. Γράσματα ὄλων τῶν εἰδῶν καὶ ποιότητων. Ἐνδυμασίαι τοῦ τελευταίου στυμοῦ στερεοτάται κατασκευάζονται ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ὑπὸ πεπειραμένων τεχνητῶν. Κόπται εἰδήμονες ἐγγυῶνται ἀσφαλῶς τὴν ἐκτέλεσιν. Τιμὴ ἀντικαταβατικά

GRAND HOTEL ABBAT ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΣ. & ΚΩΝ. ΚΑΨΗ 'Οδός El-Bad-el-Bahari-Cairo

Τὸ πρῶτον τάξιν τοῦτο Ξενοδοχεῖον ἐπιπλωμένον διὰ νέων πολυτελῶν ἐπιπλῶν συνιστάται δι' οἰκογενεῖας. Ἐῦρισκει δὲ τίς ἐν αὐτῷ πᾶσαν ἐπιθυμητὴν εὐμάρειαν. Ὡς δὲ ἐκ τῆς λαμπρᾶς θέσεώς του, ἠτις εὔρισκεται εἰς τὸ κέντρον τοῦ Καίρου, συνιστάται ἰδιαίτερως εἰς τοὺς ταξιδεύοντας ἀντιπροσώπους ἐμπορικῶν οἰκῶν κτλ.

N. E. ΓΕΩΡΓΑΤΟΣ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ - ΑΘΗΝΑΙ

Εἶναι τὸ μεγαλύτερον, τελειώτερον καὶ Ἐυρωπαϊκώτερον ὑποδηματοποιεῖον τῆς Πρωτευούσης. Ἐχει τὴν καλεϊτέραν τάξιν. Ἐπιτυχία κομψότητος γαλλικῆ πλήρης καὶ στερεοῆς ἀγγλικῆ μοναδικῆ. Οὐδεὶς φεύγει δυσανεστήμενος διότι ἐπιτυγχάνει εἰς τὴν προσαρμογὴν τελείως.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΧΥΤΗΡΙΑ & ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΧΥΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΕΛΛΗΝ. ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ 'ΑΥΓΗΣ ΑΘΗΝΩΝ... ΖΗΤΕΙΤΕ τὸ Νέον Δειγματολόγιον στοιχείων κλπ. ἐπιστάτος εἶναι ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Στοιχειοχυτήρια 'Εταιρείας 'Αυγῆς Αθηνῶν. Ἀποστολοπούλου. Εἰς ΑΘΗΝΑΣ

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'Ὑπὸ τὴν ᾠροστασίαν τῆς Α. Β. Ὑ. τοῦ Πρίγκιπος Γεωργίου ΟΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ὀδείου γνωστοποιεῖ ὅτι αἱ ἐγγραφαὶ τοῦ σχολικοῦ ἔτου 1914-1915 ἀρχοῦνται τὴν 1ην Σεπτεμβρίου καὶ λήγουσι τὴν 15ην ἰδίου μηνός. Οἱ προσερχόμενοι μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀνω ὀριζομένης προθεσμίας ὑποβάλλονται εἰς πρόσθετον πληρωμὴν δικαίωματος ἐγγραφῆς ἑτέρων 5 δραχμῶν γίνονται δὲ δεκταῖ ἐφόσον ὑπάρχουσι θέσει κεναὶ καὶ δὲν παρεμποδίζεται ἡ πρόοδος τῶν ἄλλων μαθητῶν.

Οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ παρουσιασθῶσιν αὐτοπροσώπως πρὸς ἀνανέωσιν τῆς ἐγγραφῆς των δύνανται νὰ ὑποβάλωσι τὴν αἰτησίαν των δι' ἐπιστολῆς ἢ δι' ἀντιπροσώπων.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν παλαιῶν μαθητῶν δύναται ν' ἀνανεώσῃ τὴν ἐγγραφὴν του ἐὰν δὲν προσαγάγῃ τὸ εἰσιτηρίον τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ δὲν καταβάλῃ τὸ κεκανονισμένον δικαίωμα ἐγγραφῆς καὶ διδάκτρων.

Διὰ πᾶσαν πληροφориαν ἀπευθυντέον ἀπὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου ἕ. ἕ. εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ὀδείου καθ' ἑκάστην 10-12 π. μ. καὶ 5-7 μ. μ.

Ὁ διευθυντῆς τοῦ Ὀδείου Γ. Ν. Νάζος

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ Ν. ΣΚΙΑΔΑ 46 - 'Οδός Σταδίου 46 - 'Αθῆναι Κατασκευάζονται παντός εἶδους ὑποδημάτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ἐργασία τελειότητος ἐκτακτοῦ. Κομψότης ἀπαράμιλλος.

γωγὴν τῶν ἤχων αὐτῶν, ὧν προσεδιῶρισε τὰς λεπτομερείας. Καὶ ἀκριβῶς τὸ δευτέρου τούτου μέρος τῆς ἰδιότητος τοῦ προσεῖλκυσε τὸν θανμασμὸν τοῦ κόσμου καὶ ἀδίκως, ὡς τὸ εἰπωμένον, διότι τὸ πρῶτον μέρος δὲν ἦτο οὔτε ὀλιγώτερον δύσκολον νὰ πραγματοποιηθῆ, οὔτε ὀλιγώτερον σημαντικὸν διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος. Διὰ τοῦτο τὸ ὄνομα τοῦ Ἐδισῶνος ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς ὑψηλίου, ἐνῶ αἱ θανμασιαὶ μελέται, αἵτινες ἀπεκατέστησαν τὴν γραφικὴν μέθοδον, περιορίσθησαν ἐν τοῖς στενοῖς ὁρίοις τῶν ἐργαστηρίων.

Τὴν ὑπολείπεται διὰ νὰ μετακομισθῶμεν ἀπὸ τῆς γραφικῆς μεθόδου εἰς τὴν ἀναπαραγωγὴν τῶν ἤχων;

Φαινομενικῶς ὄχι πολὺ καὶ ἐν τούτοις αὐτὸ τὸ ὀλίγον ἐστοίχισεν ἡμῶν αἰῶνος ἐργασίαν.

Ἐὰν ἤδη λοιπὸν θέσωμεν ἐκ νέου τὸν κύλινδρον χαρακτὴν εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ θέσιν καὶ τὸν ὑποβάλλωμεν εἰς στροφὴν διὰ τῆς αὐτῆς ὡς πρότερον κινήσεως καὶ ἀναγκάσωμεν τὸ συνδεδεμένον πρὸς τὸ ἠχητικὸν σῶμα γραφίου ν' ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ μήκος τοῦ κυλίνδρου τούτου τὰ ἔχη, τὰ ὅποια πρότερον ἐχάραξε, θὰ διέλθῃ φυσιτικῶς κατὰ τὰς αὐτὰς χρονικὰς στιγμὰς ἐκ τῶν αὐτῶν θέσεων καὶ θὰ παρασύρῃ καὶ αὐτὸ τὸ ἠχητικὸν σῶμα μεθ' οὗ συνδέεται, ὑπερῆναγκασμένον ὅν νὰ δονῆται ὅπως πρότερον, θ' ἀναπαράξῃ τοὺς ἤχους, οὓς ἤδη ἀπέδωκεν.

Αὕτη εἶνε ἡ θεωρία τοῦ πράγματος, ἀλλὰ πόσας δυσκολίας δὲν προέβαλεν ἐν τῇ πράξει; Καὶ πῶς νὰ ὀδηγήσῃ τις τὸ κινητὸν γραφίον καθ' ὅλον τὸ μήκος τῶν ἐλιγμῶν, οὓς προσεσχεδιάσεν; Βεβαίως οἱ προγενέστεροι τοῦ Ἐδισῶνος καὶ ἡ ἀναπαραγωγὴ τῶν ἤχων εἶχεν ἤδη ἄρκετὰ προχωρήσῃ, ὅπου αὐτὸς ἀνέλαβε τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος. Τούλάχιστον ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ τὸ λύσῃ περίπου καὶ νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἡ ἀναπαραστάσις τοῦ ἤχου ἀπῆται τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ καθαρῶς ὑπερφυσικῶς διατυπωθέντος ἐπὶ τοῦ κυλίνδρου σχεδίου διὰ κοίλου τοιούτου.

Πάντες γνωρίζομεν τὸν πρῶτον τύπον τοῦ φωνογράφου ἁπλῆ μεταλλικὴ πλάξ πρὸ τῆς ὁποίας ὠμίλει τις ὑπῆρχε καὶ ἡ αἱ δονήσεις ἀναπαρίσταν τὰς δονήσεις τῆς φωνῆς ἀφ' ἑτέρου αἰχμηρὰ βελόνῃ προσηρμωσμένη ἐπὶ τῆς πλακῆς ταύτης καὶ στηριζομένη ἐπὶ λεπτοῦ φύλλου ἐκ κασιτέρου, τετυλιγμένου περὶ τοῦ κυλίνδρου, ἐχορσιμέου διὰ τὴν ἀποτύπωσιν τῶν παλμῶν τῆς φωνῆς. Ἐὰν ὠμίλει τις καὶ ἐστρέφετο ὁ κύλινδρος, αἱ δονήσεις τῆς πλακῆς παρέσυρον τὴν βελόνην, ἣτις εἰσδύουσα πλέον ἢ ἦττον βαθῶς ἐν τῇ σφυρηλάτῃ ἐκ κασιτέρου πλακῆ ἐχάραττε διὰ κοίλων σημείων τὴν παλμικὴν κίνησιν αὐτῆς. Ἡρκει δὲ τότε νὰ ἐπαναφέρῃ τις διὰ τῆς ἀνψώσεως τοῦ γραφίου τὸν κύλινδρον εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κατάστασιν καὶ νὰ τὸν θέσῃ εἰς κίνησιν καὶ τότε τὸ γραφίον ὀδηγούμενον ἐκ τῶν ἀποτυπωμένων σημείων, αἵτινα παρήγαγε, ἀναπαράγαγε τὴν προτέραν αὐτοῦ κίνησιν. Καὶ οὕτω τὸ οὖς ἀκούει ὀλίγον ἀσθενέστερον τὴν φωνὴν ἢ

τὸ ἄσμα, ὅπερ ἐξεφωνήθη προγενεστέρως πρὸ αὐτοῦ.

Ὁ πρῶτος φωνογράφος τοῦ Ἐδισῶνος, ὡς εἶχε τὸ 1877, ἀπέιχεν ἐτι πολὺ τῆς τελειοποιήσεώς τὸν. Πολλὰ μετεβλήθησαν, δὲν μεταχειρίζονται δὲ τὴν αὐτὴν βελόνην τῆς ἀποτυπώσεως καὶ εἰς τὴν ἀναπαραγωγὴν τῆς φωνῆς. Ἦδη πέταλλα ἐκ καουτσούκ τιθέμενα πρὸ τῶν ὠτιῶν, παρεμποδίζουσι τὴν ἀπόλειαν τῆς φωνῆς καὶ τέλος ἡ περιστροφὴ τοῦ κυλίνδρου γίνεται κανονικώτερον ἢ πρὶν. Καὶ μολεταῦτα τελειοποιεῖται ὀσημέραι ἐτι. Εἰς τῶν γνωστοτέρων εἶνε καὶ ὁ φωνογράφος τοῦ Σίμμερ Ταιντερ, ἐνθα ὁ κύλινδρος τοῦ φωνογράφου ἀντικαθιστᾶται διὰ στροφόμενον δίσκου, κεκαλυμμένον διὰ μίγματος ἐκ λευκοῦ κηροῦ καὶ παραφίνης ἐφ' οὗ ἐνεργούνται αἱ ἀποτυπώσεις τῆς φωνῆς διὰ κοίλων σημείων. Τὰ σημεία δὲ ταῦτα χαλκοποιούνται καταλλήλως διὰ τῆς γαλβανοπλαστικῆς πρὸς μεγαλειτέραν στερεοποίησιν.

Ὁ φωνογράφος ἦτο μέχρις ἐσχάτως ἡ τελειοποίησις τοῦ εἶδους του, ἀλλ' ἡ ἐπιστημονικὴ πρόοδος, ἣτις δὲν σταματᾷ πρὸ οὐδενός, ἔφερεν εἰς φῶς διὰ τῆς Ἐκθέσεως τοῦ 1900 νέαν ἀποκαλύψιν, ἣτοι συσκευὴν ἀπλουτέραν καὶ τελειότεραν.

Πρόκειται περὶ τοῦ τηλεφωνογράφου, ὀφειλομένου εἰς τὸν Δανὸν Πούλσεν, ὅστις πρόκειται νὰ ἐξαλείψῃ τὸ παρελθόν. Ὡς δὲ ὁ φωνογράφος καὶ ὁ τηλεφωνογράφος ἐξασφαλίζει τὴν ἀποτύπωσιν καὶ τὴν ἀναπαραγωγὴν τῆς φωνῆς, ἀλλ' ἐνῶ ὁ φωνογράφος δὲν δύναται ν' ἀποτυπώσῃ ἢ τοὺς ἐκ τῶν πλησίον ἐκπεμπομένους ἤχους καὶ δὲν δύναται νὰ τοὺς μεταφέρῃ ἀλλαχόσε, ὁ τηλεφωνογράφος τούναντιον δύναται νὰ τοποθετηθῇ ὅπουδήποτε καὶ εἰς μεμακρυσμένην πόλιν καὶ θὰ ἀποτυπώσῃ τὴν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης φωνὴν ἐνταῦθα, εἰς ἄλλην δὲ ὀρισμένην ἡμέραν δύναται νὰ τὴν ἀναπαράξῃ πιστότατα εἰς ἄλλην τρίτην πόλιν ἢ εἰς δύο ταυτοχρόνως.

Δι' ὀλίγων λέξεων θὰ ἐξηγήσωμεν τὸ σύστημα τοῦτο. Αἱ ἐντυποθησόμενα λέξεις προφέρονται ἐνώπιον τηλεφώνου ὅπου ἀναπτύσσονται ἀμέσως ἠλεκτρικὰ ρεύματα, αἵτινα τὰ σύρματα τῆς γραμμῆς μεταβιβάζουσιν εἰς οἰανδήποτε ἀπόστασιν μέχρι τοῦ δέκτου τῆς παραλαβῆς, ὅστις ἀποτελεῖται ἐκ μικροῦ ἠλεκτρομαγνήτου μεταξὺ τῶν πόλων τοῦ ὁποίου διεισδύει χαλύβδινον σύρμα. Τὸ δὲ σύρμα τοῦτο μαγνητίζεται ὡς αἰετὶ ὁ ἠλεκτρομαγνήτης ἐπηρεάζεται ἐκ τοῦ ἠλεκτρ. ρεύματος. Οὕτω αἱ λέξεις ἐγράφοντο ἐπὶ τοῦ σύρματος, οὐχὶ δι' ὀρατῶν σημείων, ἀλλὰ διὰ μαγνητικῶν διατυπώσεων τρόπον τινα αἰσθητῶν.

Ἐὰν δὲ ἤδη θελήσωμεν ν' ἀναπαράξωμεν τὰς λέξεις ταύτας, δὲν ἔχομεν ἄλλο νὰ πράξωμεν ἢ νὰ συνδέσωμεν τὸν ἠλεκτρομαγνήτην μεθ' ἑνὸς τηλεφώνου. Ὅ,τι δὲ, προγενεστέρως ἦτο αἰτία, ἤδη ἔσεται ἀποτέλεσμα.

Τὸ σύρμα τοῦτο ἀνίσως μεμαγνητισμένον, διερχόμενον μεταξὺ τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου, θὰ παράξῃ ἠλεκτρικὰ ρεύματα, ὅμοια πρὸς τὰ πρὸ ὀλίγου διατρέξαντα αὐτό, καὶ τὰ ρεύματα ταῦτα

φερόμενα διὰ τῶν συρμάτων μέχρι τοῦ τηλεφωνικοῦ δέκτου, θ' ἀναπαράξωσιν ὅμοιας δονήσεις πρὸς τοὺς ὑπὸ τοῦ ὀμιλητοῦ ἐξενεχθείσας, ἣτοι αἱ αὐταὶ ἀπαγγελθεῖσαι λέξεις θ' ἀκουσθῶσιν ἐκ νέου.

Τὸ δὲ μέγα προτέρημα εἶναι ὅτι αἱ μαγνητικαὶ αὐταὶ ἐνέργειαι ἐκ τοῦ μακρόθεν ἐξασκούμεναι δὲν ἐπιφέρουσι μηχανικὰς προστριβὰς, ὡς αἱ τοῦ φωνογράφου τοῦ Ἐδισῶνος, αἵτινες ἐπέφερον καὶ παρασίτους θορύβους. Ὡστε ἡ ἀναπαραγωγὴ τοῦ λόγου ὑπὸ τοῦ τηλεφωνογράφου εἶνε ἄκρως καθαρὰ καὶ ἀμέτοχος τοῦ μεταλλικοῦ ἤχου, ὅστις τοσοῦτον εἶνε ὀχληρὸς εἰς τὸν φωνογράφου. Τέλος προστριβὰς δὲν ὑφίστανται, ὁ δὲ λόγος ἀπαξ ἐκφωνηθεὶς δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ ἀναριθμητῶς πλειστάκις. Ὁ κ Πούλσεν δὲν ἠδυνήθη νὰ σημειώσῃ ἐξασθένειν μετὰ 1200 ἐπαναλήψεις.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Οὕτω πᾶν ὅ,τι βλέπομεν καὶ ἀκούομεν δύναται ν' ἀποτυπωθῇ διὰ πάντοτε καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἀπειράκις καὶ ἐπειδὴ αἱ δύο αὐταὶ αἰσθήσεις ἢ ὄρασις καὶ ἡ ἀκοή συντελοῦσι περισσότερο εἰς τὴν ἀναπαραστάσιν τῆς ζωῆς, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ μεταφέρωμεν τὴν ζωὴν ἐν τῷ χρόνῳ.

Ἀλλὰ ἡ ἐπιστήμη καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

ΝΕΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν περὶ τῶν δύο σπουδαίων ἐφευρέσεων μας, ἣτοι τῆς νέας ἠλεκτρικῆς στήλης ἀνευ κυθήου καὶ τοῦ τηλ. τυπωτικοῦ μηχανήματος, συστήματος Hughes, καὶ τούτου ἀπλουστάτου, δι' οὗ καὶ ἐν μικρὸν παιδίον θὰ δύναται τοῦ λοιποῦ εὐχερῶς νὰ τηλεγραφή. Ἡ ἠλεκτρικὴ στήλη δοκιμαζομένη ἤδη ἀπὸ ἔτους καὶ πλέον εὐρέθη ἔχουσα κάλλιστα ἀποτελέσματα, διετάχθη δὲ καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς δοκιμαστικῶς εἰς τὸ τηλεγραφεῖον Ἀθηνῶν πρὸ τριμηνίας καὶ πλέον, ἀποδώσασα ἐπίσης μέχρι τοῦδε καὶ ἔδω εὐάρεστα διδόμενα.

Ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς δοχείου ἐκ ψευδαργύρου προσκεκολλημένου ἐπὶ πινακίου ἐξ ἀργύρου ἢ ὑάλου καὶ φέρει προσηρμωμένον τεμάχιον χαλκίνου σύρματος, χρησιμεύοντος ὡς ἀρνητικῶν ἠλεκτροδίων. Ἰδοὺ τὸ πᾶν. Εἶνε ἀπλουστάτη, ἀνευ κυθήου καὶ οὐδαμοῦ ἐξαρτήματα, συνδετήρια καὶ συγκολλήσεις.

Ἐπὶ οἰκονομικὴν ἐποψιν εἶνε ἐπίσης προτιμότερα τῆς ἐν χρήσει ἐν τοῖς τηλεγραφείοις στήλης Καλῶ, καθόσον ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν φέρει κυθήους καὶ ἐξαρτήματα, καταλαμβάνει τὸ ἐν τρίτον τοῦ χώρου ταύτης καὶ καταρτίζεται ὡς καὶ

εἶπε τὴν τελευταίαν τῆς λέξιν; Οὐχὶ βεβαίως, καθόσον ἡ ἀφθονὸς πνευματικὴ παραγωγὴ ἐξάπλωνε ἀκαταπαύστως τὸ δίκτυον τῆς ἐφευρετικότητος.

Ἡ διατήρησις αἰωνίως τοῦ παρελθόντος, ἡ μεταθεσις εἰς τοὺς ἀπογόνους μας τῆς ζωῆς καὶ τῶν πράξεών μας εἶναι ὄντως θαυμασία πρόοδος, ἀλλὰ νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς τοῦτο; Καὶ δὲν δικαιούμεθα νὰ ζητήσωμεν καὶ ἄλλο τι, ἣτοι νὰ μεταφέρωμεν τὴν ζωὴν οὐχὶ πλέον διὰ τοῦ χρόνου, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀποστάσεως, δηλ. νὰ ἐμφανίζωμεν ἐν ἄλλῳ τιμῇ σημεῖον τῆς γῆς ὅ,τι γίνεται κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν πλησίον μας;

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπιτευχθήσεται καὶ ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τούτου ἡ ἀνθρωπότης ποιήσεται σπουδαιότατον πρὸς τὰ ἐμπρὸς βῆμα. Θέλει δηλαδὴ σχεδὸν πραγματοποιήσῃ τὸ *wantaxod wapeivnai*, τὴν θαυμασίαν ταύτην τοῦ λαοῦ ἀδυναμίαν, καθ' ἣν ὁ νοῦς εὐρισκόμενος παντοῦ θέλει συνεννοεῖσθαι ἀμέσως καὶ αὐτομάτως. Ἐν τούτοις εἴμεθα εἰσέτι πολὺ μακρὰν τούτου καὶ ὡς περιορισθῶμεν εἰς τὰς διὰ τοῦ τηλεφώνου εὐκολίας, ἕως ὅτου κατορθωθῇ ὁ νοῦς νὰ βλέπῃ ἐκ τοῦ μακρόθεν καὶ ἡ φωνὴ ἐν ταύτῃ τοῦ ὀρομένου οὕτω, νὰ φθάσῃ μέχρις ἡμῶν. Ἦδη μόνον εἰς μελέτας ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου εὐρισκόμεθα.

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ἀνανεοῦται στιγμιαίως τὸ δὲ σπουδαιότερον, ὅτι μολονότι ὁ ὄγκος αὐτῆς εἶναι τὸ $\frac{1}{3}$ τῆς στήλης Καλῶ, ἐνέχει τριπλασίαν τὴν ἀπόδοσιν, ὡστε ἰσοδυναμεῖ οὕτως ἐν στοιχείῳ πρὸς τρία, ἣτοι 30 τοιοῦτα ἀναπληροῦσι 90 τοῦ Καλῶ, ὡς ἀπεδείχθη καὶ ἐν τῷ τηλ. Ἀθηνῶν.

Ἡ τριπλασία ἀπόδοσις, δηλαδὴ ἡ παραγωγὴ τριπλασίας δυνάμεως ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἀπέναντι ἴσων στοιχείων τῆς στήλης τοῦ Καλῶ προέρχεται ἐκ τῆς καλῆς διευθετήσεως τῶν ἠλεκτροδίων καὶ τῶν ὑγρῶν, ἐξ οὗ εὐρύτερα ἀποσύνθεσις τοῦ ὕδατος ἐπέρχεται καὶ πληροτέρα καὶ ἀμέσως ὀξειδωσις τοῦ ὑδρογόνου γίνεται, (*reduction de l'hydrogène*) ἐκ τῶ περιττεύοντος ὀξυγόνου, ὅπερ ἐθεωρεῖτο δυσκατόρθωτον ἕως τώρα ὑπὸ τῶν ἠλεκτρολόγων, μολονότι οὗτοι ἐχρῶντο ὀλων τῶν εἰδῶν τῶν ὀξέων, ἵνα περιορίσωσι τὰς πολώσεις διὰ τῆς ὀξειδώσεως τοῦ ὑδρογόνου καὶ τῆς ἐλαττώσεως τῆς ἐσωτερικῆς ἀντιστάσεως, ἣτις ἐλάττωσις τῆς ἀντιστάσεως ἀξέζει φυσικῶς τὴν ἠλεκτρογενετικὴν δυνάμιν τῆς στήλης, ὅπερ μόνον συμβαίνει ἤδη τὸ πρῶτον εἰς τὴν στήλην ταύτην ὡς καὶ δι' εἰδικῶν ἐργαλείων ἀπεδείχθη τοῦτο.

Ἐπομένως ὑπὸ τοιοῦτους ὀρους λειτουργοῦσα ἡ ἡμετέρα στήλη περιορίζει τὴν ἀσκοπον ἀπο-

σύνθεσιν μεγάλης ποσότητος ψευδαργύρου, ματαιοὶ τὴν ἐξάτμισιν καὶ τὸν σχηματισμὸν ἀλάτων, ὅταν ἰδίως τροφοδοτεῖται κανονικῶς καὶ ἐπιτηρεῖται προσηκόντως.

Εὐαπόδεικτον ὅθεν τυγχάνει, ὅτι στήλη ἐν ἡ περιορίζεται ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑδρογόνου καὶ ἐλαττοῦται ἡ ἐσωτερικὴ ἀντίστασις, θεωρεῖται ἡ τελειότερα ἀπασῶν τῶν μέχρι τοῦδε ἐφευρεθεισῶν καὶ κατορθώμα μέγα τῆς ἠλεκτρολογίας, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν περιγραφῶν ὄλων τῶν ἠλεκτρικῶν στηλῶν, ἐν αἷς ἀδύνατον καθίσταται νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ὀξείδωσις τοῦ ὑδρογόνου, ὅπερ ἐπιφέρει τὰς πλώσεις, δι' οὐδενὸς ἰσχυροῦ ὀξέος.

Ἀπλὴ σύγκρισις τῆς ἐντάσεως τοῦ ρεύματος πρὸς τὴν ἠλεκτρικὴν τῆς δυνάμιν ἀποδείκνυσι τὴν ἐλαχίστην ἐσωτερικὴν αὐτῆς ἀντίστασιν. Ἐπομένως στήλη, ἣτις ἔχει τόσην μικρὰν ἐσωτερικὴν ἀντίστασιν καὶ κατ' ἀκολουθίαν τόσον μεγάλην ἠλεκτρογενετικὴν δυνάμιν, φυσικῶς ὀφείλει τοῦτο εἰς τὴν ματαίωσιν τῆς πλώσεως διὰ τῆς ὀξείδωσεως τοῦ ὑδρογόνου, ὅπερ πάλιν κατορθοῦται διὰ τῆς μείζονος ἐξάτμισεως τοῦ ὕδατος καὶ τῆς μείζονος καταναλώσεως θεϊκοῦ χαλκοῦ.

Τινὲς ἐχαρακτήριζαν τὴν μείζονα ταύτην ἐξάτμισιν τοῦ ὕδατος καὶ κατανάωσιν τοῦ θεϊκοῦ χαλκοῦ ὡς ἐλάττωμα τῆς στήλης, ἀλλ' οἱ ἀφελεῖς οὗτοι Κύριοι δυστυχῶς δὲν γνωρίζουσιν ὅτι οἱ ἠλεκτρολόγοι καὶ ἐφευρέται τῶν στηλῶν καταγίνονται διὰ μεγαλειτέρας ἀκριβῶς καὶ δαπανηροτέρας καταναλώσεως ὀξέων καὶ διαλύσεων νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐξουδετέρωσιν τοῦ ὑδρογόνου καὶ δὲν τὸ κατώρθωσαν ἔτι. Φρονοῦσι δέ, ὅτι ἡ διαρκετέρα καὶ μονιμοτέρα συντήρησις τῆς κυανῆς διαλύσεως ἐν τῇ στήλῃ Καλῶ, εἶναι προτέρημα, ἀγνοοῦντες, ὅτι τοῦναντίον τοῦτο εἶναι ἐλάττωμα, καθόσον εἶναι ἀδράνεια τῆς διαλύσεως καὶ ἡ ἀδράνεια αὕτη τοῦ ὀξέος παρακωλύει τὴν ἀνάπτυξιν μείζονος ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Εἶναι ἀκριβῶς, ὡς νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ ἐπιδιωκομένη μεγαλειτέρα δύναμις, δηλ. ταχύτης, εἰς τὰ πλοῖα καὶ σιδηροδρόμους εἶναι ἐλάττωμα, διότι καταναλίσκεται περισσότερος ἀνθραξ.

Τὸ δὲ θαυμασιώτερον ἐν τῇ προκειμένῃ στήλῃ εἶναι ὅτι δύναται τις κατὰ βούλησιν καὶ εὐκόλως ἀνευ διακοπῆς τῆς συνοχῆς τῆς, ἀλλὰ δι' ἀπλῆς μετακινήσεως τῶν ἠλεκτροδίων νὰ ἐλαττοῖ ἢ αὐξάνῃ τὴν ἔντασιν τοῦ ρεύματος, νὰ περιορίσῃ ἢ οὐ τὴν ἐξάντησιν τοῦ θεϊκοῦ χαλκοῦ καὶ νὰ μειοῖ ἢ ν' αὐξάνῃ τὴν ἐσωτερικὴν ἢ ἐξωτερικὴν ἀντίστασιν τῆς, πράγμα ὅπερ οὐδόλως ἐπιτυγχάνεται ἐν οὐδεμίᾳ ἄλλῃ ἠλεκτρικῇ στήλῃ.

Ἀφ' ἑτέρου μακρὰ μέχρι τοῦδε δοκιμαί ἀπέ-

δειξαν τὴν μείζονα αὐτῆς διάρκειαν ἀπέναντι πάσης ἄλλης, ὡς καὶ τὴν ἀντοχὴν τῶν ἠλεκτροδίων τῆς καὶ τὴν εὐχερῆ ὄλως καὶ ἀπρόσκοπον οὐστάσιν καὶ ἀνακαινίσιν τῆς.

Ἦδη ὑπολείπεται, ὅπως καλαλλήλως διασκευασθῆ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐκάστοτε χρήσεως τῆς καὶ ἐναπόκειται εἰς τοὺς ἀρμοδίους, ὅπως ἐκτιμῶντες τὰ προσόντα τῆς Ἑλλ. ταύτης ἐπινοήσεως γενικεύσωσι τὴν ἐφαρμογὴν τῆς εἰς τὰ τηλ. τοῦ Κράτους, ἵνα καταδειχθῆ, ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν συντελεῖται κατὰ ὑπὲρ τῆς ἐπιστημονικῆς προόδου καὶ ὅτι ἡ Ἑλλ. ἰδιοφυῖα δύναται νὰ παράγῃ ἰσάξια τοῖς εὐρωπαϊαῖς κατορθώματα.

Φ ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΨΑΛΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Γ.

Ο πνευματισμὸς παρέχει ἀνεκάνειν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν παρήγορον ἐλπίδα τῆς αἰωνίου συνεχείας τῆς ζωῆς, εἰς ἣν ἐπίστευσεν ἀκραδάντως αὕτη, ἀλλ' ἀφήρεσεν αὐτῆς πάλαι μὲν ἡ σκεπτικὴ φιλοσοφία, ἣδη δὲ ὁ ἐπάρατος ὕλισμὸς, ὁ τὰ πάντα κατὰ τὴν διδασκίαν αὐτοῦ ἀπονεκρώνων καὶ ἐξουδετερώων πάσης νοητικῆς αἰσθήσεως, τὴν δυνάμιν καὶ διορατικότητα.

Γαλουχηθεὶς δὲ ὁ πνευματισμὸς καὶ κατασταθείσης ψηλαφητῶς ἀποδεκτῆς τῆς θεωρίας τῆς ἐπικοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῶν πνευμάτων ὑπὸ τῶν κορυφαίων φιλοσόφων τῶν τότε λαῶν καὶ περικληθεὶς ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀμαθείας τῶν ἀνθρώπων τὸν τύπον τοῦ **μυστηρίου**, περιωρίσθη κατ' ἀκολουθίαν εἰς τὰ στενὰ ὄρια τοῦ μυστικισμοῦ, δι' οὗ διωχετεύετο ἐξ οὐρανοῦ ἡ πάσης φύσεως Σοφία. Ἀλλὰ δὲν διήρκεσε πολὺ τοῦτο, διότι ἦλθεν ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ Σφίγγις τῆς Αἰγύπτου καὶ τὰ ἐν Ἑλλάδι Μαντεία ἐσίγησαν καὶ μετ' αὐτῶν ἐξέλιπε καὶ ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη δι' ἣς οἱ ἀρχαῖοι κατενόουν τὴν προέλευσιν καὶ τὸν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὕλικὴν καὶ πνευματικὴν αὐτοῦ ὑπόστασιν, τὴν ἰδιότητα τῆς ψυχῆς καὶ τὴν μετὰ θάνατον ἐξακολούθησιν τῆς ζωῆς.

Τὰ μυστήρια ταῦτα παρέλαβον οἱ Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν Ἰνδῶν καὶ οἱ Ἕλληνες ἐκ τῶν Αἰγυπτίων, τὰ δὲ μέχρι νῦν σωζόμενα μνημεῖα, ἀσκληπίεια καὶ ἀντρα μαρτυροῦσι περὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν.

Ματαίως ἐπὶ αἰῶνας πολλοὺς ἐξοχοὶ νόες κατέγειναν ν' ἀνεύρωσι τὴν ἀπολεσθεῖσαν κλεῖδα

τῆς ἐπιστήμης, δηλονότι τὴν πραγματικότητα τῆς ὑπερκοσμίου ἐρευνῆς, σαφέστερον δ' εἶπειν τὴν διασάφησιν τῆς ὕλικῆς ἀπὸ τῆς πνευματικῆς ἰδιότητος. Οὐδὲν δὲ τὸ σοβαρὸν κατώρθωσαν, ἀλλ' ἔδει νὰ ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἵνα ὁ σωστικὸς πνευματισμὸς καὶ διὰ τῶν ρημάτων τοῦ Θεανθρώπου ἀναδιώσῃ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ διὰ τῆς νέας αὐτοῦ αἴγλης διαφωτίσῃ τὴν οἰκουμένην.

Πρὸ ἑκατονταετίας περίπου ἤρξατο τὸ νέον ἔργον, πρὸ ἑξηκονταετίας ἐδόθη γενναία ὄθησις διὰ δημοσιευμάτων καὶ διαλέξεων τῶν νέων ἀνδρῶν καὶ ἤδη γενικευθείσης τῆς ἰδέας καὶ κατανοηθέντος τοῦ ζητήματος, ἀθροῖοι προσέρχονται οἱ ὅπαδοι τῆς πνευματικῆς ὑποστάσεως. Τὸ ζήτημα πλέον ὀριστικῶς ἐκερδήθη καὶ δὲν ἀπέχουσι ἔτι πολὺ τῆς σωτηρίου ἡμέρας, καθ' ἣν πάντες ἐσόμεθα ἀδελφοὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀληθείας, τῆς μεταθανατίου ζωῆς, ἣτοι διαδάσσεται ἐκ τοῦ κόσμου τούτου εἰς τὸν ἕτερον καὶ προσωρινὰ ὄργανα τῆς μετασκευῆς τῆς ὕλης μὲ ἰδιότητα πνευματικῆς ὑποστάσεως.

Αἱ ὀφέλειαι, τὰς ὁποίας ὁ ἀνθρώπος προσκτάται ἐκ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ὑποστάσεως, ἦν ἀκραδάντως πιστεύει, εἰσὶ παμμέγιστοι καὶ ἀνυπολόγιστοι. Μεγίστην δὲ βοήθειαν προσπορίζεται ἐκ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ὑπεροχῆς ἐν τῇ διαμάχῃ τοῦ βίου.

Ὁ σχηματισμὸς τελείαν πεποιθήσιν εἰς τὴν ὑπαρξιν τῆς μελλούσης ζωῆς αἰσθάνεται φυσικὴν τάσιν εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν, ἐνῶ συμβαίνει τὸ ἀντίθετον εἰς τὸν ἀπιστοῦντα ἢ ἀμφιβάλλοντα περὶ τῆς συνεχείας τῆς ζωῆς του. Αἱ θλίψεις καὶ αἱ κακουχίαι, αἱ στενωχοίαι καὶ τὰ ἀτυχήματα μεγίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ τούτου ἐξασκοῦσι καὶ τὸν καταβάλλουσιν ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐλπίδος ἀμοιῆς ἢ ἀνταποδόσεως καὶ οὕτω παραδίεται εἰς τὴν ἀπελπισίαν, ἣτις ὀδηγεῖ θάττον ἢ βράδιον εἰς τὴν αὐτοχειρίαν καὶ τὴν ὀδύνην τοῦ βίου, ἐνῶ ὁ τελείως πεπεισμένος περὶ τῆς συνεχείας τῆς ζωῆς καὶ μέλλοντος πολὺ καλιτέρου θεωρεῖ πάντα ταῦτα ἐφήμερα καὶ οὐτιδανά, ἀδιαφορεῖ καὶ ὑπομένει ἀγογγύστως πᾶσαν τῆς τύχης τὴν στρέβλωσιν, μετὰ θάρρους ἀτενίζων πρὸς τὴν ἀληθῆ καὶ διαρκῆ μέλλουσαν εὐτυχίαν του. Καὶ οὕτω πράττων κερδίζει διττῶς, διότι μεγάλως ἀνακουφίζεται ἐκ τοῦ βάρους τοῦ πλήγματος, μηδὲλως ἢ σχεδὸν ἐπηρεαζόμενος ἐκ τῆς ὀδύνης του.

Οὕτως ἐκ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου ὁ ἀνθρώπος δύναται νὰ ἀντλήσῃ μέγα σθένος καὶ νὰ καταστῇ ἐντελῶς ἀτρωτος ἀπὸ πάσης προσβολῆς καὶ καταφορᾶς.

Τὴν ἀμφιβολίαν τῆς ὑπάρξεως πνευματικῆς καὶ ὕλικῆς ὑποστάσεως προξενεῖ ἡ ἀβρατος κυρίως κατάστασις τῆς πνευματικῆς ἰδιότητος κα-

θόσον, ἂν ἐφαίνετο αὕτη ἔστω καὶ κατὰ κεφαλαίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς παντὸς ἀνθρώπου, δὲν θὰ ἐτόλμων ν' ἀπιστώσιν οἱ ἀντιφρονούντες, οὐδὲ θὰ ὑπῆρχε τις πλέον ὕλιστις ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀλλὰ βλέποντες διαρκῶς τὴν ὕλην, οὐδέποτε δὲ ἐπικοινωνήσαντες, μελετήσαντες ἢ καὶ φαντασθέντες τὸν ἀνθρώπον ἐν τῇ πνευματικῇ αὐτοῦ ὑποστάσει, φρονοῦσι, σχηματίζοντες ἀκράδαντον πεποιθήσιν, ὅτι μετὰ τὴν ὕλην οὐδεμία συνέχεια ὑπάρχει, καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν ἡ πνευματικὴ ζωὴ εἶναι οὐτοπία.

Ἄν ἔχει ὁμοῦ οὕτω τὸ πρᾶγμα. Ὁ ἀνθρώπος ἀποτελεῖται ἐκ σώματος, πνεύματος καὶ περιπνεύματος, τὸ πνεῦμα ἐκ πνεύματος καὶ περιπνεύματος, ἡ δὲ ψυχὴ ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς ψυχῆς—πνοῆς.

Ἡ ἔνωσις τῆς ψυχῆς, τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος ἀποτελοῦσι φανερώς τὸν ἀνθρώπον. Ἡ ψυχὴ ἐπομένως εἶναι μία ἀπλή ὄντοτης συνηνωμένη τῷ σώματι διὰ τοῦ περιπνεύματος.

Ἄσκοπον θεωροῦμεν μετὰ τόσας ἰσχυρὰς ἀποδείξεις τῆς ὕλικῆς καὶ πνευματικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐπαναλάβωμεν ἐν ταῦθα τὰς κρίσεις καὶ πεποιθήσεις ἀνδρῶν σοφῶν καὶ ἐπιστημόνων, οἵτινες ἀποδέχονται πλήρως τὴν θεωρίαν ταύτην. Ἐπαναλαμβάνομεν μόνον πρὸς ἐπίρρωσιν τῆς ἡμετέρας γνώμης, ὅτι ὑπάρχουν ἤδη αἱ νεαὶ ἀποκαλύψεις τοῦ Πνευματισμοῦ, αἵτινες πῆριτόρως κρατύνουσι τὴν βεβαιότητα τῆς ὑπάρξεως ὕλικῆς καὶ πνευματικῆς ὑποστάσεως, παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ.

Φ ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Ο ΦΟΙΒΟΣ

Ο Φοῖβος ἐγεννήθη ἀτρωτος. Ἡ δύνατο δὲ τὸ πᾶν νὰ κάμῃ! Ὅ,τι δὲ καὶ διὰ τῆς φαντασίας αὐτῆς ὁ ἀνθρώπος ἠθέλε ποθήσῃ, ὁ Φοῖβος μὲ ἕνα του λόγον, μὲ μίαν του θέλησιν, μὲ ἐν ἀπλοῦν νεῦμα του ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ.

Ἡ φύσις τὸν ἐπροίκισε μὲ ἑκτακτον ἐφύλιαν, μὲ ὑπεράνθρωπον κάλλος, μὲ ἀφάνταστον δύναμιν καὶ ῥώμην.

Ἄλλ' ἡ μοῖρα τοῦ κακοῦ, ἣτις ἀπὸ καταβολῆς κόσμου παλαίει πάντοτε λυσσώδως πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ καλοῦ, ἠγέρθη ἀπαισία. Καὶ ὅταν ὁ Φοῖβος ἐπεριπάτει μίαν ἡμέραν εἰς τὸ δάσος ἀμέριμνος καὶ φαειρὸς, ἡ εἰμαρμένη ἐφάνη πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ μορφῇ ῥικνῆς γραιίας καὶ τῷ εἶπε: — Φοῖβε, παιδί μου, εἶσαι εὐτυχῆς;

Εἰς τὸ σατανικὸν τῆς μηδείαμα ὁ Φοῖβος ἀνεσκίρτησεν.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη διὰ πρώτην φοράν ἐρίπτει σκιάν εἰς τὴν φωτοβόλον ζωὴν του.

Ἐρώτα ἐαυτὸν: εἶμαι εὐτυχῆς; — ἐδίσταζε δὲ εἰς ἐαυτὸν νὰ ἀπαντήσῃ. Ἀλλὰ τὸ μηδείαμα τῆς γραιίας τὸν ἐξώργισε καὶ τῆς ἀπήνησεν ἐν πεποιθήσει.

— Ναι! είμαι εὐτυχής.
— Φοίβε, παιδί μου! εἶπε τότε ἐκείνη, δὲν ἐπιθυμῆς τίποτε;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλωθέντες εἰρωνικῶς ἐπ' αὐτοῦ, τὸν κατέτρωγον μὲ τὸ πλήρες μοχθηρίας βλέμμα των.

Ὁ Φοῖβος ἐν τούτοις διὰ πρώτην φοράν ἠσθί-νετο ἤδη τὴν ἀπότομον ἐκείνην θλίψιν καὶ μελαγχολίαν, ἥτις δι' ἡμᾶς τοὺς κοινούς θνητοὺς τόσο συχνὰ συμβαίνει! Καὶ ἠρώτα ἑαυτὸν:

— Ποῦ λοιπὸν τίποτε; Καὶ τί ἄραγε ποθῶ;—
Ἐσθάνετο, ὅτι τὸ πᾶν κατεῖχε καὶ ἐν τούτοις ἐπόθει. Τί λοιπὸν;

Πότε δὲ ὁ ἄνθρωπος παύει νὰ ποθῆ;

Καὶ ὁ Φοῖβος, ὁ ὑπέροχος Φοῖβος δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἄνθρωπος.

Ἄλλ' ἡ δύναμις του ἀνεφάνη καὶ πάλιν, ἤρεμος δὲ πάντοτε ἀπήντησεν εἰς τὴν γραίαν:

— Ὅχι, δὲν ποθῶ τίποτε!

— Φοίβε, παιδί μου, εἶπε τότε αὐτὴ, πλησιάζουσα τὸ ἀπαίσιον πρόσωπόν της, παρὰ τὸ ὑπερκαλλον ἐκείνου καὶ δράττουσα διὰ τῆς λειψοσάρκου χειρὸς της τὸν βραχίονά του:

— Φοίβε, παιδί μου, εἰμπορεῖς νὰ παλαίσης κατὰ τῆς εἰμαρμένης;

Φρικτῶν ὁ Φοῖβος ἀπέκρυψε τὸ πρόσωπόν του διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τῆς δυνάμεώς του ἐκλανσε συντριβείς, ἐνῶ ἡ ἠχώ τοῦ δάσους ἐπανελάμβανε τοὺς ἀπαισίους σατανικοὺς γέλωτας τῆς ἀπερχομένης γραίας.

Ἡθέλησε νὰ τρέξῃ κατ' αὐτῆς νὰ τὴν συντρίψῃ ἐντὸς τῶν χειρῶν του, πλὴν ἐσκέφθη καὶ εἶπε:

— Πρὸς τί; Μήπως μοῦ εἶπε τί ψευδές; Τὴν ἀλήθειαν μοῦ εἶπε!

Πρὸς τί ἡ δύναμις μου; πρὸς τί ἡ καλλονὴ μου; πρὸς τί ἡ εὐφροσύνη μου; πρὸς τί ὅλα αὐτὰ τῆς φύσεως τὰ δῶρα, ἀφοῦ ἡ εἰμαρμένη βαρύνει.

Ὁ Φοῖβος ἐκλανσεν ἐπὶ πολὺ τότε.

Ἐκτοτε δὲ διατρέχει τεθλιμμένος τὸ στάδιόν του ὡσάκις δὲ ἀναμνησθῆ ἀκριβέστερον τῶν ἐπαράτων λόγων τῆς ρικνῆς γραίας, φαίνονται ἀκριβέστερον αἱ μελαναὶ κηλίδες του, τὰ σημεῖα αὐτὰ τῶν χαινουσῶν πληγῶν, τὰς ὁποίας παρήξεν ἡ ἀδυναμία κατὰ τῆς εἰμαρμένης, καὶ τὰς ὁπείας ὁ χρόνος, ὁ προσφιλὴς υἱὸς τῆς τελευταίας ταύτης, ἀντὶ νὰ ἐπουλώσῃ, ἐτι μᾶλλον κρατύνει καὶ εὐρύνει!

Οἱ ἄνθρωποι θαμβωθέντες ἐκ τῆς ἀκτινοβόλου του μορφῆς, τὸν ἀνόμασαν διὰ διαφόρων ὀνομάτων.

Τὸν ἐλάτρευσαν ὡς Θεόν. Τὸν προσεκίνησαν ὡς βασιλέα, τὸν ἐγνώρισαν ὡς δωτήρα τῆς ζωῆς.

Πλὴν μεθ' ὅλην τὴν δόξαν, μεθ' ὅλην τὴν δύναμιν, ὁ Φοῖβος γνωρίζων πρὸ πολλοῦ τὴν τύχην του, ἀκολουθεῖ τεθλιμμένος τὴν θέλησιν τοῦ μοιραίου, ἥτις καταλήγει πάντοτε εἰς ἐν τέλος!

Εἰς τὴν συντριβὴν!

Εἰς τὸν θάνατον!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΑΛΒΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΝΤΟΜΑΤΑ

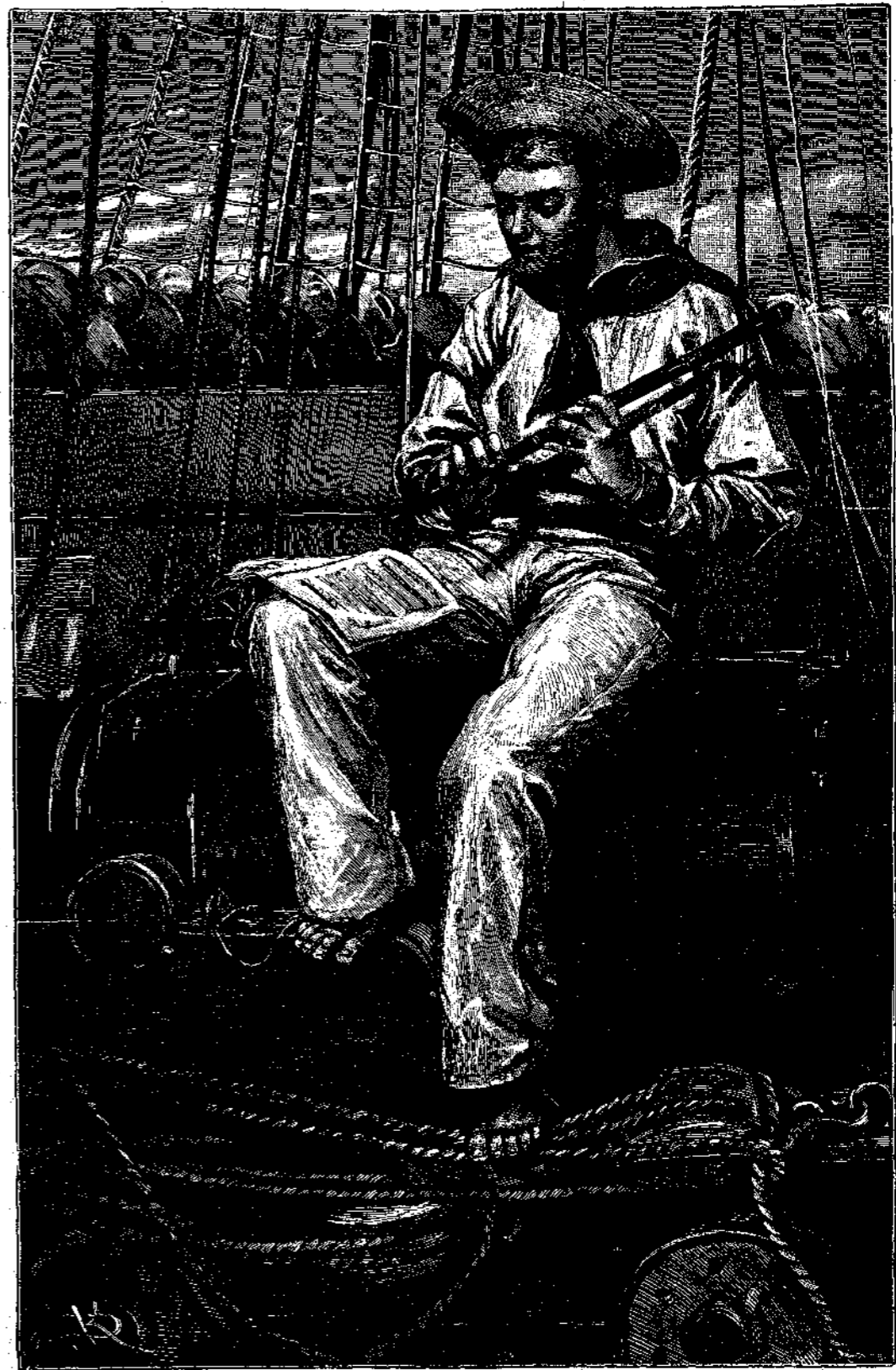
Εἰς τὰ δάκτυλα μετρῶνται ὄσα φαγητὰ μαγειρεύονται χωρὶς ντομάτα φρέσκη ἢ μελιτέ. Εἶνε ἀπὸ τὰ ἀπαραίτητα καρκεύματα καὶ διὰ τοῦτο ὁ μελιτέ τῆς ντομάτας ἀποτελεῖ ἀξιόλογον βιομηχανίαν, ἐκτελουμένην συνήθως ἀπὸ τὰ μέλη τῶν γεωργικῶν οἰκογενειῶν.

Κάμνουν δὲ τὸν μελιτέ κατὰ δύο τρόπους: Ἡ βραζον τὸ ζουμί τῆς ντομάτας ἕως νὰ πήξῃ ἢ τὸ ἐκθέτουν εἰς τὸν ἥλιον, ἕως νὰ πήξῃ πάλιν διὰ τῆς ἐξατμίσεως. Κατὰ μὲν τὸν πρῶτον τρόπον ὁ μελιτέ λέγεται βραστός, κατὰ δὲ τὸν δευτέρον λιαστός. Ὁ βραστός προτιμᾶται ὑπὸ τῶν μαγειρῶν, δύναιται νὰ γείνη ταχέως καὶ εἰς μεγάλα ποσὰ καὶ διὰ τοῦτο ὁ τρόπος οὗτος εἶνε μᾶλλον βιομηχανικός.

Ἐχει ὁμως τὸ ἐλάττωμα νὰ κάμῃ τὸν μελιτέ σκοῦρον καὶ νὰ μὴ ἔχῃ τὴν εὐχάριστον μυρωδιὰ τοῦ ἡλίου. Ὁ τρόπος πάλιν τῆς ἐξατμίσεως τῆς ντομάτας διὰ τοῦ ἡλίου εἶνε μακρός. Ἐνταῦθα περιγράφομεν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου συντομώτατα δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν μελιτέ μὲ ὠραῖον κόκκινον χρῶμα καὶ μυρωδιὰν τοῦ ἡλίου. Εἶναι ὁ ἑξῆς:

Πέρνομεν γενομένης ντομάτες, τῆς πλύνομεν τῆς κόπτομεν εἰς δύο καὶ τῆς ἀλατίζομε εἰς σκάφην ἢ λεκάνην. Διὰ καθὲ δόξαν ντομάτας ριπτομεν 60 δράμια ἀλάτι. Τὴν ἄλλην ἡμέραν στραγγίζομε τὸ νερὸ ποῦ ἔβγαλαν εἰς ἓνα δοχεῖον καὶ ζυμώνομε καλά τῆς ντομάτες. Κατόπιν τὰς βράζομε ἕως νὰ χολώσουν. Τότε τῆς κατεβάζομε ἀπὸ τὴν φωτιὰν καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν κρύες ὄπως εἶνε τὰς σίβομε μέσα εἰς τρυπητὸ διὰ νὰ σουρωθῇ συγχρόνως ὁ μελιτέ. Ἀμέσως μετὰ ταῦτα ἀπλώνομε τὸν μελιτέ εἰς τὸν ἥλιον μέσα εἰς ριχὰς πιατέλες καὶ μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας λαμβάνει τὸ πήξιμο ποῦ θέλομε. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχομεν μελιτέ ὠραῖον κόκκινου χρώματος καὶ θαυμασίας μυρωδιάς καὶ γεύσεως.

Α. Ν. Γεωργακόπουλος

Ὁ ναῦτης ἐν ταῖς δοκιμασίαις τῆς γαλίνης.

ΣΤΑΦΥΛΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ἡ διὰ τῶν σταφυλῶν θεραπεία δύναται νὰ γείνη καὶ ἐπὶ τόπου βεβαίως εἰς τοὺς ἀμπελώνας, ὅπου συντρέχουν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εὐεργετήματα τοῦ καθαροῦ ἀέρος καὶ τῆς ἐξοχῆς, ἀλλὰ δύναται νὰ γείνη κάλλιστα καὶ κατ' οἶκον ἀνευ διαταράξεως τῶν καθημερινῶν συνθηκῶν.

Τὸ κυριώτερον εἶνε νὰ εὐρεθῶν καλαὶ καὶ κατὰλληλοι διὰ τὴν θεραπείαν σταφυλαί. Τὰ πρῶτα τῆς καλῆς σταφυλῆς συνίστανται εἰς τὸ νὰ εἶνε ἐντελῶς ὄριμος καὶ γλακεία. Πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν τὰς ὀξύνους σταφυλάς ἢ καὶ τὰς ἀπλῶς ὑποξύνους ἢ τραχείας ἢ τὰς ἔχουσας γέυσιν ξηρὰν καὶ στυφίην. Αἱ τοιαῦται σταφυλαί, ὡς περιέχουσιν ὑπερβολικὴν ποσότητα φυτικῶν ὀξέων, οὐ μόνον δὲν εἶνε κατάλληλοι πρὸς τὸν σκοπὸν, ἀλλὰ δυνατοὶ νὰ ἐρεθίσουν τὴν βλεννομεμβράνην τοῦ στομάχου, ἕνεκα δὲ τῆς ἐμπεριεχομένης εἰς αὐτὰς ὑπερβολικῆς δόσεως τανίνης καὶ τῶν ὀλίγων σακχαρωδῶν οὐσιῶν, ἐνδέχεται νὰ πρόξενῃσιν δυσκοιλιότητα, δυσπέψϊαν, μετεωρισμὸν καὶ δυσφορίαν ἐν γένει εἰς τὰ πεπτικά ὄργανα, ἐνῶ ἡ σταφυλὴ πρέπει νὰ ἔχη ἐνέργειαν ἐλαφρῶς ὑπακτικὴν. Ἡ καλὴ σταφυλὴ, ἢ ἔχουσα θεραπευτικὴν ιδιότητα, πρέπει νὰ εἶνε γλυκεία, πολὺ γλυκεία, νὰ μὴ ἔχη γέυσιν ὑπόξυνον, οὔτε καυστικὴν, νὰ μὴ ἐρεθίσῃ ποσῶς τὴν γλῶσσαν ἢ τὸ στόμα καὶ νὰ μὴ αἰμωδίῃ τοὺς ὀδόντας, ἀλλὰ νὰ ἔχη γέυσιν εὐχάριστον, ἀρωματώδη, νὰ θωπεύῃ σχεδὸν τὸν οὐρανίσκον, ν' ἀπαλύνῃ καὶ νὰ καθαρίσῃ, οὕτως εἰπεῖν, τὸ στόμα ἀπὸ πάσης ἀκαθαρσίας. Ὁ χυμὸς τῆς σταφυλῆς καταπιωμένος δὲν πρέπει νὰ ἀφίη εἰς τὸν λάρυγγα ἢ εἰς τὸν οἰσοφάγον ἐντύπωσιν καύσεως ἢ ἐρεθισμοῦ, ἀλλὰ ἐντύπωσιν μαλακτικὴν, ὅπως ὅλαι αἱ σιροπιώδεις οὐσίαι.

Δεῦν ὡσαύτως νὰ ἐκλέγονται σταφυλαὶ περιέχουσαι ὀλιγωτέρους πυρῆνας καὶ λεπτοὺς, καθότι οὗτοι εἰσερχόμενοι εἰς τὸν στομάχον, δύναται νὰ διαταράξουν τὴν λειτουργίαν του, καθὼς ξένα καὶ ἀδιάλυτα στοιχεῖα, εἰς μεγάλην δὲ ποσότητα προκαλοῦν ἐρεθισμὸν καὶ ἐντερικὰς ἀσθενείας ἕνεκα τῆς ἐξ αὐτῶν ζυμώσεως.

Ἀπατηλὴ εἶνε ἡ παρὰ τῷ λαῷ ἐπικρατοῦσα ἰδέα, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ φλοιοὶ τῆς σταφυλῆς πρέπει νὰ καταπίνωνται, διότι εἰσερχόμενοι εἰς τὸ ἔντερον χρησιμεύουν δῆθεν ὡς σάρωθρον, συμπαρασύροντες τὰς ἀκαθαρσίας τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος. Εἶνε τοῦτο πλάνη καὶ μάλιστα πλάνη ἐπιβλαβής. Ἡ ἀλήθεια δὲ εἶνε ὅτι ὁ φλοιὸς τῆς σταφυλῆς, σχηματιζόμενος ἐκ κυψελῶδους οὐσίας (ἢ τοῦ περίπου ἐκ ζύλου χλωροῦ) δὲν δύναται νὰ χωνεθῇ ὑπὸ τῶν πεπτικῶν μας ὀργάνων ἐπομένως περὶ ἀδιάλυτος διὰ τοῦ στομάχου καὶ τοῦ ἐντέρου, μετὰ τὴν βλάβην ἀνωφελούς ἐργασίας ἐκ μέρους τῶν ὀργάνων μας καὶ μετὰ κίνδυνον τοῦ νὰ προκαλέσῃ διὰ τῆς ζυμώσεως, ἐξ αἰτίας τῆς ἐσωτερικῆς θερμότητος, ἐντερικὴν νόσον, φύσεως δηλητηριώδους, παραμένων δὲ ἐπὶ πολὺ ὡς ἐξερθεστικὴ οὐσία εἰς τὸ

τυφλὸν ἔντερον, νὰ προκαλέσῃ ἔξαφνα σκωληκοειδίτιδα, νόσον τοῦ σιμμερῶν, ἀλλὰ τῆς ὁποίας αἱ σοβαρόταται συνέπειαι εἶνε ἀπὸ τῶν παλαιῶν χρόνων γνωσταί.

Ἡ σταφυλοθεραπεία πρέπει νὰ γίνεταί κατὰ προτίμησιν εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ τρυγητοῦ, διότι τότε ἡ σταφυλὴ φθάνει εἰς τὸν μέγιστον βαθμὸν τῆς ὀριμότητος καὶ τῆς πλήρους χημικῆς αὐτῆς συνθέσεως, πρόσλαβουσα ἐκ τῆς ἀμπέλου καὶ ἐκ τοῦ ἡλίου πάντα τ' ἀπαιτούμενα στοιχεῖα, καὶ μὴ ἀπωλέσασα εἰσέτι διὰ τῆς ἀναποφεύκτου ξηράσεως τῶν μερῶν τῆς κανένα ἐκ τῶν χυμῶν τῆς.

Ἡ διάρκεια τῆς θεραπείας εἴμπορεῖ νὰ κυμαίνεται—ἀναλόγως τῶν περιπτώσεων καὶ τῆς ἀντοχῆς τοῦ ἀτόμου—ἀπὸ τριῶν μέχρι ἐξ ἑβδομάδων. Γενικῶς πιστεύεται, ὅτι ἡ σταφυλοθεραπεία συνίσταται εἰς τὸ τρώγειν δύο ἢ τρεῖς βότρους μετ' ἕκαστον τῶν τριῶν γευμάτων τῆς ἡμέρας. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ὀρθόν καὶ μάλιστα τὸ ἐναντίον πρέπει νὰ γίνεταί. Ἡ ἀληθὴς σταφυλοθεραπεία συνίσταται νὰ τρώγῃ τις ὀρισμένην ποσότητα σταφυλῆς ἀπὸ τῶν κυριωτέρων γευμάτων, τρεῖς τῆς ἡμέρας, ἢ τοῦ ὅρου πρὸ τοῦ πρωῖνου προγεύματος, τοῦ καφέ μετὰ γάλακτος, ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσημβρινοῦ γεύματος καὶ ὀλίγον, πρὸ τοῦ δείπνου. Ἡ ποσότης τῶν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐσθιομένων σταφυλῶν ποικίλλει ἀπὸ τριῶν μέχρι πέντε χιλιogramμων, διαιρουμένων εἰς τρεῖς δόσεις, ὡς ἀνωτέρω. Προτιμότερον ἐν τούτοις εἶνε ν' ἀρχίσῃ τις ἀπὸ τῆς δόσεως ἡμίσεως ἢ ἐνὸς χιλιogramμου καὶ νὰ προχωρῇ βαθμῶν ἀξάνων αὐτὴν μέχρι μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ὅρου τῶν πέντε χιλιogramμων.

Ἐννοεῖται, ὅτι διὰ τῆς βρώσεως τῶν πολλῶν σταφυλῶν πρὸ τῆς ὥρας τοῦ συνηθῶς γεύματος ἢ ὄρεξις ἐλαττοῦται. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ζημία. Τὸ ἀτομον κατὰ τὸ πρόγευμα, τὸ γεῦμα καὶ τὸ δείπνον θὰ φάγῃ μικροτέραν ποσότητα ἐκ τῶν ἄλλων τροφῶν, ἀλλ' οὕτως ἐπιτυγχάνεται ἀκριβῶς ὅ,τι ἐπιδιώκεται, νὰ τρέφεταί δηλαδὴ διὰ φυτικῶν χυμῶν, οἵτινες ἔχουν ἐνέργειαν ἐκλεκτὴν ἐπὶ τῆς ἰλικῆς ἀνταλλαγῆς καὶ τῶν βλεννογόνων ὑμένων, ἐλαττοῦντες τὴν ποσότητα τῶν ἀμυλωδῶν καὶ τῶν ἐκ κρέατος τροφῶν.

Ἐπαναγκες εἶνε νὰ πλύνωνται πρότερον καλῶς αἱ σταφυλαὶ δι' ὕδατος. Πολλοὶ καταλαμβάνονται ὑπὸ ἰσχυρῶν ἐμέτων εὐθὺς μετὰ τὴν βρώσιν καὶ μικρᾶς ποσότητος σταφυλῶν, οἵτινες ἀσφαλῶς προέρχονται ἐκ τῶν ἐπικαθημένων ἐπὶ τῶν ραγῶν μοριῶν θεϊκοῦ χαλκοῦ.

Ἡ σταφυλοθεραπεία γενικῶς ἐνδείκνυται εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς ἀτελοῦς ἢ βραδείας θρέψεως, τὰς προερχομένας ἐκ τῆς διαταράξεως τοῦ πεπτικοῦ μηχανισμοῦ.

Εἰδικῶς ἢ βρώσις τῆς σταφυλῆς εἶνε λίαν ὠφέλιμος, χάρις εἰς τὴν φαρμακοδυναμικὴν αὐ-

τῆς ἐνέργειαν, εἰς πάντα τὰ πληθωρικὰ ἀτομια, εἰς τοὺς ποδαλγούς, εἰς τοὺς ἀρθρικούς, εἰς τοὺς φαρμακικούς, εἰς τοὺς πάσχοντας ἐξ αἱμορροϊδῶν ἢ ἐκ καθ' ἑξὺν δυσκοιλιότητος, ἢ ἐκ χρόνιου ἐντερικοῦ κατάρρου. Ἡ σταφυλοθεραπεία ἔχει ἐπιπροσθέτως καὶ τὸ πλεονέκτημα τοῦ νὰ ὠφελῇ ὄχι μόνον τοὺς πάσχοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑγιεῖς.

Δ. Δ.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ἐγυρίζαμε ἀπὸ τὴν Φλώρινα στὴν Κοζάνη. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποῦχε παύσει πειὰ κάθε ἐχθροπραξία στὴ Μακεδονία μετὰ τοὺς τούρκους. Ἡ πορεία μας ἐκείνη ἦταν ἐλεεινὴ, τρομερὰ, ἀπελπιστικὴ. Εἶχε βρέξει ἀδιάκοπα τῆς ἡμέρας ἐκεῖνες, χωμένοι, ἄλλοτε μὲς στὴ λάσπη τοῦ δρόμου, ὡς τὰ γόνατα σχεδόν, ἄλλοτε βουτώντας μέσα σὲ χαντάκια γεμάτα νερὶ καὶ ἄλλοτε περνώντας σὲ ποτάμια μέσα, ὅπως εἴμαστε καὶ σὲ χωράφια ὠργωμένα, ποῦ χώνονταν μέσα ὀλόκληρος ἢ κάθε ἀρβύλα χωρὶς νὰ βγαίη εὐκόλα, ἐβαδίζαμε, ὅπως θὰ βαδίζαμε σὲ καμμιὰ λεωφόρο...

Δὲν μᾶς ἔφθαναν ὁμοῦ τὰ χάλια μας αὐτά, εἶχαμε καὶ τοὺς τούρκους τοὺς χωριάτες ποῦ γυρίζαν μετὰ τῆς φαμελιῆς τους στὰ χωριά τους ποῦ τάχανε ἀφήσει ἕνεκα τοῦ πολέμου—καὶ τί χωριά θαῦρισκαν... καμμένα καὶ ἔρημα—καὶ εἶχαν πιάσει κατὰ διαστήματα τὸ δρόμο μετὰ κατὰ παληαραμπάδες ποῦ τοὺς ἔσερναν γέρικα βουβάλια καὶ κολλούσανε μέσα στὴ λάσπη, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ ξεκολλήσουν καθόλου. Καὶ ἔβλεπε κανεῖς τουρκαλάδες, τουρκαλες, τουρκόπουλα, τουρκακία, ὄλους σ' ἐλεεινὴ καὶ ἄθλια κατάστασι ἀπ' τὴς κυκουχίης καὶ τὴν πείνα, μετὰ τὰ νοικοκυριά τους τὰ βρώμικα φορτωμένα στοὺς ἀραμπάδες, χωμένους στὴ λάσπη μέσα. βρωμεροῦς καὶ δυστυχισμένους, ν' ἀρογοπερνοῦν ἀπὸ μπροστά μας κνττάζοντας μετὰ κάποια δειλία, σὰν νὰ φοβῶνταν μήπως τοὺς πειράξουμε...

Καὶ τοῦτο γιατί νόμιζαν φαίνεται πῶς κι' ἐμεῖς εἴμαστε βάρβαροι καὶ σκληροψυχοὶ σὰν αὐτούς... Ἄς εἶνε.

Τὸ διάστημα ποῦ εἶχαμε νὰ διανύσουμε ἦταν πολὺ μεγάλο, διάστημα ἡμερῶν, μ' ὅλες αὐτὲς τῆς τρομερῆς κακουχίης καὶ τὰ βάσανα, Ἀλλὰ δὲν μπορούσε, βλέπετε, νὰ γείνη ἄλλοιῶς. Ἦταν ἀνάγκη νὰ φθάσουμε ἐκεῖ ποῦ ἔπρεπε. Ὅμως στὴν περίστασι αὐτὴ πολλοὶ ἄνδρες ἔμειναν πίσω ἀπὸ τὸ σῶμα. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς εἶμωνα κι' ἐγώ. Εἶχα συναντήσει καὶ κάποιον ἄλλο στὸ δρόμο καὶ βαδίζαμε μαζί. Ἦταν ἡ τρίτη ἡμέρα τῆς πορείας καὶ κόντευε νὰ βραδύσῃ. Ἐπρεπε λοιπὸν ἢ νὰ διακόψουμε τὴν πορεία μας οἱ δύο μᾶς καὶ νὰ μεινουμε νὰ διανυκτερεύσουμε σὲ κανένα ἐκεῖ χωριό, ἢ νὰ ἐξακολουθήσουμε φθάνοντας στὴν Κοζάνη. Ἀλλὰ γὰ νὰ φθάναμε ἐκεῖ τὸ

διάστημα ἦταν ἀκόμα ἀρκετὸ καὶ θὰ βαδίζαμε ὅλη τὴ νύχτα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ μεινουμε; Διάβολε, κανένα χριστιανικὸ χωριὸ δὲν ἤξεραμε ἂν ἦταν ἐκεῖ. Κάτι χωριὰ ἐκεῖ τριγύρω ποῦ βλέπαμε εἶχαν μισαρέδες. Ἦταν δηλαδὴ τουρκοχώρια. Γιὰ νὰ πηγαίναμε σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔπρεπε, ἀφοῦ ἦταν ἐχθρικά. Δὲν ἤξεραμε τί μπορούσε νὰ μᾶς συμβῇ τὴ νύχτα. Μπορούσε νὰ δολοφονηθοῦμε ἀπὸ τοὺς τουρκαλάδες τοὺς χωριάτες, κατὰ τὸ ἀχτι ποῦ μᾶς εἶχανε...

Ἡ ὥρα περνοῦσε, εἶχε πειὰ βραδύσει. Ἐξαφνα βλέπουμε δύο χωρικούς ποῦ περνοῦσαν. Μιλοῦσανε ἑλληνικά. Τοὺς ρωτήσαμε ἀμέσως μήπως ἤξεραν, ἂν ἦταν ἐκεῖ κοντὰ κανένα χωριό, ἐκτὸς ἀπὸ τουρκοχώρι, γὰ νὰ μέναμε τὴ νύχτα ἐκεῖνη.

—Ἐδῶ τζάνουμ, μᾶς λένε μετὰ τὴν ἀνατολικὴν προφορὰ τους, δὲν ἔχει κανένα χριστιανικὸ χωριό. Αὐτὸ μόνον ἐκεῖ ποῦ βλέπετε—καὶ μᾶς ἔδειξαν ἕνα χωριὸ ποῦ φαίνονταν ἀριστερὰ τοῦ δρόμου, καθὼς εἴμαστε, σ' ἀπόστασι μικρὴ—εἶνε βουλγαρικὸ.

—Εἶνε μακριὰ ἀκόμα ἡ Κοζάνη; τοὺς ρωτήσαμε.

—Ἀμ' πῶς δὲν εἶνε!... Γιὰ νὰ πάτε ἀπόψε, δὲν πάτε. τζάνουμ. Πέντε ὥρες ἀλά Φράγκα, μᾶς ἀποκρίθηκαν.

—Πάλι καλά, λέγω στὸ σύντροφό μου, ἀφοῦ εἶνε βουλγαροχώρι, πιστεύω νὰ μᾶς δεχθοῦνε. Ἐπειτα σὰν σύμμαχοι ποῦ εἴμαστε... Καὶ χωρὶς νὰ χάνουμε καιρὸ, πέρνομε τὴ διεύθυνσι πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μετὰ πολὺ κόπο ἀπὸ τῆς λάσπης καὶ τὰ νερὰ τῶν χωραφίων κατωρθώσαμε νὰ φθάσουμε στὸ χωριό, ποῦ ἦταν κι' αὐτὸ ἀδιάβατο ἀπὸ τῆς λάσπης, ἐνῶ τὸ μισό, δηλαδὴ τὰ μισὰ τοῦ σπιτίου τὰ εἶχε καμμένα ὁ τουρκικὸς στρατὸς ποῦ πέρασε ἀπὸ ἐκεῖ. Τότε ὁμοῦ πάθαμε κῆτι ἄλλο ποῦ μᾶς ἔκαμε ν' ἀπελπισθοῦμε. Οἱ βούλγαροι χωρικοί—βλέπετε καὶ τότε ἀκόμα ποῦ εἴμαστε σύμμαχοι ἔδειχναν οἱ ἐλεεινοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι τὴν... καλωσύνη τους στὸν ἑλληνικὸ στρατὸ—δὲν ἤθελαν νὰ μᾶς δεχθοῦνε στὰ σπιτία τους καὶ μετὰ τὴ βάρβαρη καὶ ἀκατανόητη γλωσσά τους μᾶς ἔκαναν νὰ καταλάβουμε, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιμένουμε καὶ νὰ τοὺς ζητᾶμε φιλοξενία. Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ποῦ ἤξερε ὀλίγα ρωμαίικα, μᾶς εἶπε, ὅτι πρέπει νὰ πάμε στὸν παπὰ τοῦ χωριοῦ. Ὁ παπὰς ἦταν κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἴδια φυλὴ, βούλγαρος. Καὶ ἀφοῦ μᾶς ἔφερε κι' αὐτὸς μερικὲς ἀντιρρήσεις, ἐπὶ τέλους δέχθηκε—πάλι καλά—νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ. Ἐκαθήσαμε κοντὰ στὴν φωτιά, μιὰ γερὴ φωτιὰ ἀπὸ κούτσουρα, γὰ νὰ στεγνώσουμε κομμάτι ποῦ εἴμαστε βρεμμένοι καὶ λασπωμένοι ἐλεεινὰ καὶ ἀρχίσαμε μετὰ τὸν παπὰ ποῦ ἐνοιωθε καλά τὰ ρωμαίικα, μιὰ σχετικὴ συζήτησι γὰ τὸν πόλεμο. Εἶπαμε πολλά.

Ἐμείναμε λοιπὸν τὴ νύχτι ἐκεῖνη στὸ σπιτί τοῦ παπὰ κοὶ τὴν ἐπομένην πρωτὶ-πρωτὶ ἐπήραμε πάλι τὸ δρόμο μας γὰ τὴν Κοζάνη.

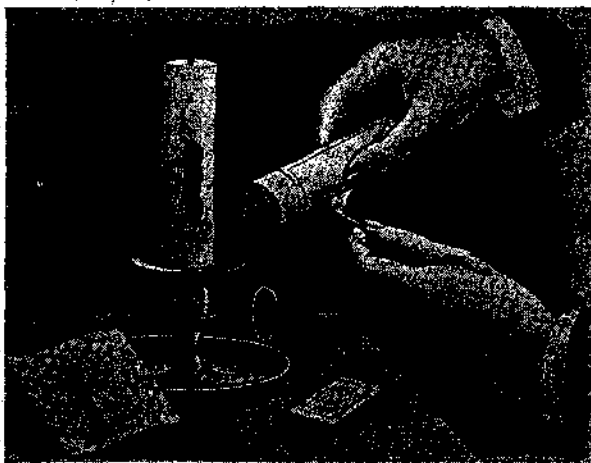
Χ. Δ. ΚΟΥΤΗΦΑΡΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Κηρία εικονογραφημένα

Ίδου εύκολος τρόπος να διέλθητε μονοτόνους τινάς ώρας σας, διασκεδάζοντες μικρά παιδιά, διά της εικονογραφήσεως κηρίων.

Εύρετε κατά πρώτον εικόνας καταλλήλους εις τὸ μέγεθος καὶ τὸ σχῆμα ἐντὸς περιοδικῶν εικονογραφημένων, κόψατε τὰ φύλλα διὰ ψαλιδίου καὶ τυλίξατε δι' αὐτῶν τὰ κηρία, σφιγγοντες καλά καὶ ἐφαρμόζοντες, ὥστε αἱ εἰκόνες νὰ τυ-

πωθοῦν καλά. Προσέξατε δὲ πάντοτε ἢ εἰκὼν τοῦ χάρτου νὰ ἐφαρμόζηται ἐπὶ τῆς σιταίνης τοῦ κηρίου. Ἐπειτὰ ἀνάπτουτες σπέρτον τὸ περιβάτε ἐπανειλημμένως ὀπισθεν τῆς εἰκόνος.

Αὐτὸ ἦτο ὄλον!

Ἐκτυλίξατε τὸν χάρτην καὶ θὰ ἴδητε, ὅτι ἡ εἰκὼν πιστῶς ἀπετυπώθη φαιῶς ἐπὶ τοῦ κηρίου. Ἐχετε δε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι ἡ εἰκὼν ἀποτυπῶνται τόσον καλλίτερον, ὅσον ὁ χάρτης εἶνε λεπτότερος καὶ ἡ ἐκτύπωσις τοῦ περιοδικοῦ προσφατότερα. Ἐπίσης δὲ αἱ τετυπωμένα εἰκόνες νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατόν μελανώτεραι.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΚΥΝΩΝ

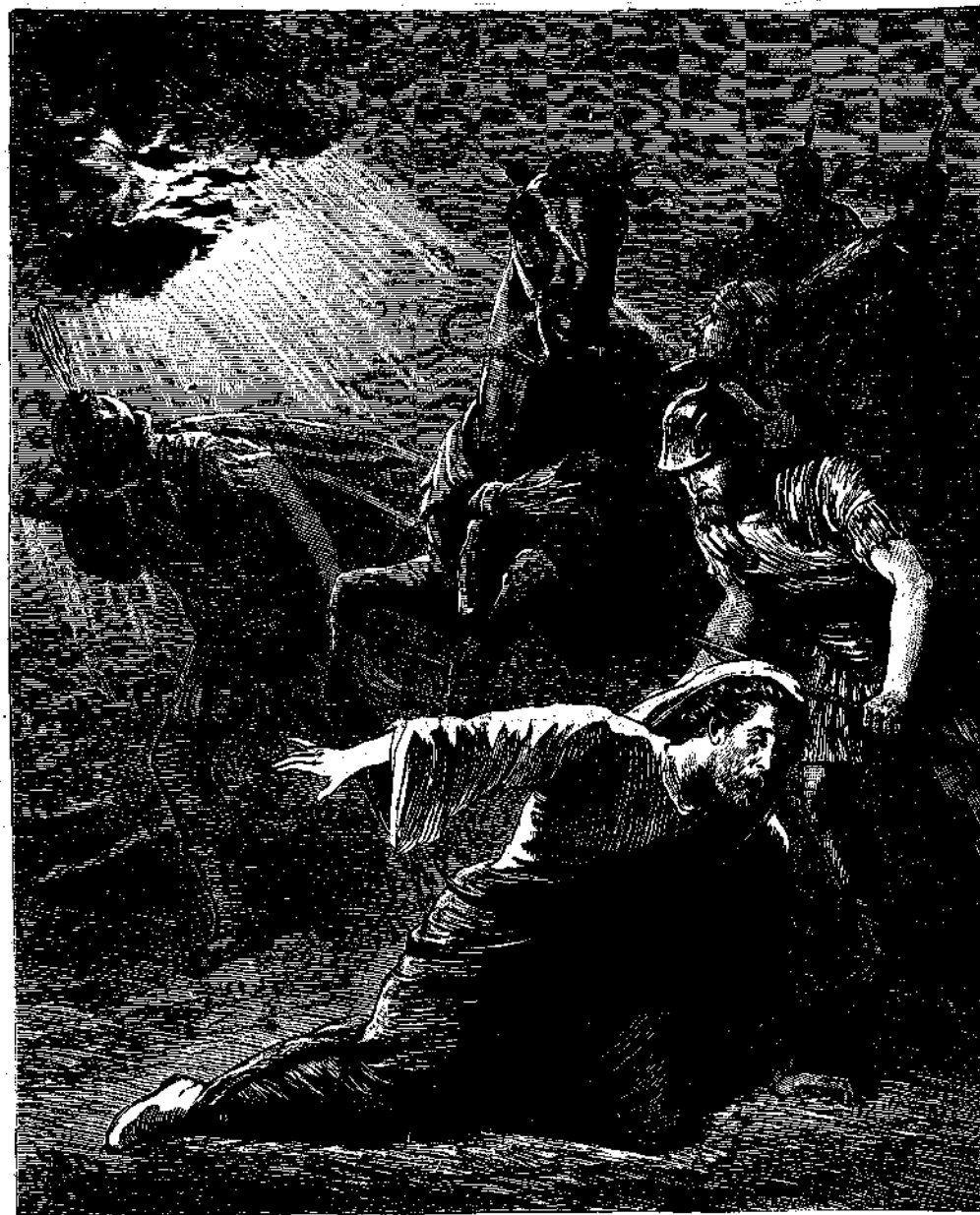
Φιλοστοργία κυνῶς

Συγκινητικὸν ἀνέκδοτον διηγούνται αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες περὶ μιᾶς σκυλλας, τὴν ὁποίαν ὁ κύριός της μετέφερεν ἀπὸ τῆς πόλεως Σλαίτζ εἰς Τζέρα καὶ τὴν ἐπώλησεν ἐκεῖ. Τὸ ζῶον, μὴ στέργον τὴν ἀποξένωσιν, μετὰ δύο ἡμέρας ἐπέστρεψε καὶ ἤρχισε νὰ ξηρὴ τὴν θύραν τῆς προτέρας κατοικίας της. Ὅτε δὲ τῆς ἤνοιξαν, εἶδον νὰ κρατῆ εἰς τὸ στόμα ἐν νεογνόν της. Ἐφαίνετο καταβεβλημένη, ἀλλ' ἀφοῦ ἀπέθηκε τὸ νεογνόν, ἐφυγε δρομαία καὶ ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον φέρουσα καὶ δευτέρον νεογνόν καὶ κατόπιν τρίτον. Ἐ-

γνώσθη ὅτι εἶχε δραπετεύσει εὐθὺς μετὰ τὴν πώλησιν ἀπὸ τῆς κατοικίας τοῦ νέου κυρίου της. Εἶχε διανύσει ἄρα εἰς δύο ἡμέρας τὴν ἐκ 30 χιλιομέτρων ἀπὸ Τζέρας εἰς Σλαίτζ ἀπόστασιν. Καθ' ὁδὸν ὁμως, ἐγκνος οὖσα, κατελήφθη ὑπὸ τῶν ὀδῶν τοῦ τοκετοῦ. Ἀλλὰ τὰ νεογνά της μετέφερον ἀνὰ ἐν κατὰ σταθμοὺς πηγαίνουσα καὶ ἐρχομένη ἀκαταπαύτως. Ἐπελογίσθη, ὅτι τὸ φιλόστοργον ζῶον διήνυσε δρόμον 240 χιλιομέτρων, διὰ νὰ μεταβαίῃ ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμόν, νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἔδαφος, ν' ἀνευρίσκῃ τὸ κατάλληλον κρησφύγετον διὰ τὰ νεογνά της καὶ κατόπιν νὰ ἐπιστρέφῃ καὶ νὰ παραλαμβάνῃ αὐτὰ ἀνὰ ἐν. Πόσα δίποδα θὰ ἠδύνατο νὰ καυχῆθοῦν διὰ παρόμοιαν πρᾶξιν φιλοστοργίας;

Τετράποδες ἀνιχνευταί

Ἐν Βάρενφελδ, μικρᾷ πόλει τῆς Πρωσίας, ἐγένετο πρὸ τινος ἡ πρώτη ἐκθεσις τῶν ἀστυνομικῶν κυνῶν, οἵτινες ὡς γνωστόν, εἰδικῶς ἀνατρέφονται καὶ ἐκγυμνάζονται ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς ἐφθασαν νὰ ἔχουν ἀξίαν χιλίων μάρκων. Ἐξετέθησαν πενήτηκοντα κύνες γυμνασμένοι, οἵτινες διεγωνίσθησαν περὶ τὴν ἀνιχνεοσὶν ὑποτιθεμένων ἐγκληματιῶν. Ὁ κύων Μάξ, τῆς ἀστυνομίας τοῦ Ἀμβούργου, ὅστις εὐρίσκειται μεταξὺ τῶν ἐκτεθέντων, κατέστη διάσημος χάρις εἰς ἀγῶνα νικηφόρον, ὃν διεξήγαγεν ἐναντίον τεσσάρων ἄλλων κυνῶν, οἵτινες ἤθελον νὰ τὸν ἐμπόδισον νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐξοχικὴν οἰκίαν, ἐνθα εὐρίσκετο κακούργος τις κεκρυμμένος. Ἐσχάτως κατὰ τινὰ νύκτα τοῦ Ἀυγούστου ἐγένετο κλοπὴ διὰ ρήξεως εἰς τὴν οἰκίαν χωρικοῦ τινος, κατοικοῦ τοῦ χωρίου Ἀλτ Μπούκχοροστ. Τὴν ἐπαύριον ὠδηγήθη ἐκεῖ εἰς ἀστυνομικὸς κύων, τὸν ὁποῖον ἔκαμαν νὰ ὀσφρανθῇ τὰ εὐρισκόμενα ἴχνη τῶν ποδῶν τοῦ δράστου. Ὁ κύων ἀμέσως ἤρχισε νὰ παρακολουθῇ τὰ ἴχνη καὶ μετὰ δρόμον δύο χιλιομέτρων εἰσῆλθεν εἰς δάσος καὶ ἐσταμάτησεν ὑλακτῶν ἐμπροσθεν ἀνθρώπου τινὸς κοιμωμένου ἡσυχῶς. Ὁ ἀγνωστος ἀφυπνίσθη, ἐξηκριβώθη δέ, ὅτι ἦτο ἀεργός τις, ὅστις ὀδηγήθεις εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὡμολόγησεν, ὅτι αὐτὸς τῷ ὄντι ἦτο ὁ διαπράξας τὴν κλοπὴν. Πρὸ τινων δὲ μηνῶν εἰς χωρίον τι παρὰ τὴν Δρέσδην ἐκλάπη ἐκ τοῦ αὐτοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ δέμα ἀσπρορρούχων, ὁ κλέπτης δ' ἐν τῇ ταραχῇ του εἶχε λησμονήσῃ ἐκεῖ τὸν πῖλόν του. Αἱ γενόμεναι ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ἐρευναι πρὸς ἀνακάλυψίν του ἀπέβησαν ἀγονοί ὅτε ὁμως ἀνηγγέλθη διὰ τῶν ἐφημερίδων, ὅτι ἐμελλε νὰ μεταφερθῇ ἀστυνομικὸς κύων, ὅστις τῇ βοήθειᾳ τοῦ πῖλου θ' ἀνεκάλυπεν ἀσφαλῶς τὸν δράστην, οὗτος πτοηθεὶς, μετέβη κρυφίως τὴν νύκτα καὶ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸν σταθμόν τὸ κλαπὲν δέμα.

Παντοῦ καὶ πάντοτε ἡ θεία δίκη, ἐν εἰρήνῃ καὶ πολέμῳ, ἐν πόλει καὶ ἐξοχῇ, ἐν γαλήνῃ καὶ τρικυμίᾳ. Ὁ ἀγογγύστως ὑπομένων τοῦ βίου τὰς καταδρομὰς καὶ ὀδύνας, οὐδαμῶς ἀφίεται εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀδίκου. «Ἔστιν ἑσαεὶ ὀφθαλμός, ὃς τὰ πάνθ' ὄρα».

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

Μικρόν δωμάτιον ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Ἐφημερίδος...

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΥΤΥΧΙΟΣ ΚΑΙ ΜΙΡΕΛΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Η ΜΙΡΕΛΗ (μόνη)

(Καθήμενη παρὰ τῆ τραπέζης της, διεξέχεται ἐν τάξει φύλλα χάρτου καὶ σημειώσεις, ὡς ἐπιμελῶς θέτει ἐντὸς χαρτοφυλακίου).

Μιρέλη (γράφουσα): Ἀγγελία, ἀριθ. 1619. Ἡ δι-ἀσημος νοσῶντις, Κυρία Σαφόρα, 47 λεωφόρος Τρι-άδος...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΙΡΕΛΗ—ΕΥΤΥΧΙΟΣ

Εὐτύχιος. Καλημέρα, Δεσποινίς, Δεσποινίς, ἔρχομαι...

Μιρέλη (χωρὶς νὰ στραφῆ πρὸς αὐτόν): Μίαν στιγ-μὴν, Κύριε.

Εὐτύχιος. Εὐχαρίστως. (Ἰσταται ὀρθὸς καὶ ἀκροῶ-ται ἀσκεπῆς ἀναμένων).

Μιρέλη (τηλεφωνοῦσα): Σὲ παρακαλῶ, Κύριε Σκηπτιάνα, ἐστοιχειοθετήθη διὰ τὸ ἀγρίαν φῶλλον ἢ ἀγγελία 1614...

νεῖα, ἥτις νὰ ἔρχη καὶ τέχνα, ἵνα τοῖς διδάξῃ τὴν γλῶσ-σαν τῆς (μετὰ τινος σιγῆς): Λοιπόν, ἦδη, ἐρωτήσατε καὶ διὰ τὴν διάρθρωσιν τῆς ἀγγελίας 1592...

Εὐτύχιος. (προσπαθῶν): Δεσποινίς, ἔρχομαι... Μιρέλη (λαμβάνουσα τὸ τηλέφωνον): Μίαν στιγμὴν, Κύριε.

Εὐτύχιος. Εὐχαρίστως, Δεσποινίς, (καὶ ἀγογγύσας ἀναμένει).

Μιρέλη (τηλεφωνοῦσα): Ἀλλό! μάλιστα, Κυρία, διὰ νὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ φῶλλον τῆς Δευτέρας αἱ ἀγγε-λίες, πρέπει νὰ παραδοθῶν ἀπὸψε εἰς τὰ γραφεῖα μας πρὸ τῆς ἑβδ. ὥρας.

Εὐτύχιος (παρατηρῶν εἰς τὸ ὄρολόγιόν του): Εἶ-ναι ἡ ἑβδ. παρὰ δέκα.

Μιρέλη (τηλεφωνοῦσα): Ἀγοράζετε τὴν πρώτην στήλην τῆς 4ης σελίδος; καὶ... Καταπειθόντως; Ἄ, ἔγρ, τοῦτο δὲν γίνεται, ἄλλως τε αἱ καταχωρήσεις...

Εὐτύχιος. Συγγνώμην, δεσποινίς, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, διότι ἤδη εἰμαι ὀλίγον βιαστικός... (τὸ τηλέ-φωνον σημάζει ἐκ νέου καὶ τὸ ἀναλαμβάνει ἡ Μιρέλη).

Μιρέλη. Ἄ, εἶναι ὁ διευθυντὴς τῶν Γραφείων μας, ὁ ὁποῖος ἤδη μοῦ τηλεφώνησεν ἄνωθεν (πρὸς τὸν Εὐτύ-χιον): Μίαν στιγμὴν, Κύριε.

Εὐτύχιος. Εὐχαρίστως (ἰδιαίτερός): Δὲν εἶναι πλέον μία στιγμὴ, εἶναι τρεῖς στιγμαί.

Μιρέλη (τηλεφωνοῦσα): Ἀλλό! μάλιστα, Κύριε, ἐγὼ εἶμαι, ἀκούω.

Εὐτύχιος (χαρούμενος): Εἶπα, ὅτι εἶμαι ὀλίγον βιαστικός, δὲν εἶναι ἀλήθεια, διόλου δὲν βιάζομαι. Περιμένω τρία ἔτη αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ τώρα θὰ βιασθῶ, ὅπου ἕκαστα ὀριστικὴν ἀπόφασιν...

Μιρέλη (τηλεφωνοῦσα): Μάλιστα, Κύριε, μετεβί-θασα τὴν διαταγὴν σας, ἀλλὰ τὸ δακτυλογράφημα δὲν ἔκαστα, διότι δὲν ἔλαβον ἀκόμη καιρὸν, (ἀκροῶται καὶ εἶτα): Ὅχι, Κύριε... Ναι, Κύριε... καλά, Κύριε, θὰ γίνῃ (καὶ τέλος ἀφίνει τὸ τηλέφωνον καὶ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Εὐτύχιον): Τι ἐπιθυμεῖτε, Κύριε;

Εὐτύχιος (πληθυντικῶς): Ἴδού, Δεσποινίς ἡ Κυρία... Μιρέλη Δεσποινίς, παρακαλῶ.

Εὐτύχιος. Δεσποινίς, ἔχει καλῶς λειπὸν, Δεσποινίς, ἤθελον νὰ δημοσιεύσω μίαν ἀγγελίαν. Μιρέλη. Τι εἶδους ἀγγελίαν, ἐμπορικὴν, οἰκονο-μαλογικὴν, γάμου, αἰτήσεως συνοικεῖσιου, θέσεως, με-σώσεως, ἀγορᾶς, πωλήσεως; Εὐτύχιος. Γάμου, ὀθλαδὴ ζητῶ...

— Ἐκτὸς τῆς ἐπη-μερίας Κύρις, εἶμαι Κυ-ρία τοῦ ἐαυτοῦ μου καὶ οὐδὲ παρακαλῶ νὰ με ἀφήσητε ἄφωνον.

— Ὅχι, Κύριε, ἀπο-κροῶ ἐντελῶς τὰς προ-τάσεις σας.

Μιρέλη. Ἦνθὴσα, ζητεῖτε σύζυγον, λοιπὸν διὰ δύο στίγους πρὸς 3 δρ. διὰ τρεῖς στίγους 9 δρ. διὰ τέσ-σερας στίγους πρὸς 12 δρ. καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Εὐτύχιος. Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν αἱ τιμαί.

Μιρέλη. Ἐγὼ εἶμαι ἐτοιμὴν τὴν ἀγγελίαν σας;

Εὐτύχιος. Βεβαίως, ἰδού αὐτὴ. (Τὴν ἀναζητεῖ εἰς τὰ θηλάκια του, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀνευρίσκει). Ἄ, ἰδού τὴν, (ἐπαναλέγει, ζητιῶν, ἀλλὰ δὲν ἴτω αὐτὴ). Περιέργον, θὰ τὴν ἔχασα.

Μιρέλη. Δὲν πιεράζει, κάμνομεν ἄλλην.

Εὐτύχιος. Ἄς εἶνε, κάμνομεν ἄλλην. Μιρέλη. Βίβετε μου, ὡς ἐγγιστα, τί θέλετε νὰ εἰπῆτε;

Εὐτύχιος. Ἴδού. Εἰς φίλος μου θέλει νὰ συζευχθῇ.

Μιρέλη. Φίλος σας;

Εὐτύχιος. Ναι, φίλος μου. Εἰς ἐπαρχιώτη. Δὲν γνωρίζει ἀπὸ κόσμον, οὔτε ἔχει σχέσεις. Δὲν ἀγαπᾷ δὲ τὸν θόρον τῶν πόλεων, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν μονα-ξίαν. Θέλει λοιπὸν νὰ εὕρῃ σύζυγον, χωρὶς καὶ νὰ κα-πιάσῃ.

Μιρέλη. Ὡραία, διὰ τῆς ἐφημερίδος, θὰ τοῦ εὐρω-μεν δ,τι τοῦ πρέπει, λοιπὸν γράφω «Εἰς Κύριος διακε-κριμένος...» Εἶνε διακεκριμένος ὁ φίλος σας.

Εὐτύχιος. Δηλαδή παντὸς ὑπάρχον διακεκρι-μένος, ἐννοῶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του.

Μιρέλη. Καλῶς. Τί ηλικίαν ἔχει;

Εὐτύχιος. 32 ἐτῶν.

Μιρέλη. Ἐγὼ θέσιν μόνιμον;

Εὐτύχιος. Εἶναι κτηματίας μὲ 15 χιλ. δρ. ἐτήσιον εἰσόδημα καὶ πολλὰς ἄλλας ἀρελείας, σχεδὸν ἄλλας τόσας.

Μιρέλη. Διαμένει εἰς τὴν ἐξοχὴν βέβαια;

Εὐτύχιος. Ναι... Εἰς οἶκον πολὺ εὐάριστον, ἀ-ληθῆ πύργον, ἀνάκτορον μὲ ποταμὸν πλησίον καὶ θῆαν ἐξαισίαν. Ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν φαίνεται τὸ ὄραϊον κωδωνοστάσιον τῆς Παναγίας.

Μιρέλη. Καλῶς. Λοιπὸν γράφω, «Νέος διακεκρι-μένος, 32 ἐτῶν, μὲ θέσιν ἐπίζηλον καὶ εἰσόδημα 150 χιλ. δρ. διαμένων ἐν τῇ ἐξοχῇ ζητεῖ σύζυγον...» Ἄ, τί σύζυγον θέλει, παρακαλῶ;

Εὐτύχιος. Σέσω καὶ ἐγὼ, νὰ σύζυγον...

Μιρέλη. Τι εἶδους; Χῆραν, νέαν, μεσήλικα;

Εὐτύχιος. Νέαν, βεβαίως.

Μιρέλη. Λοιπὸν ζητεῖ σύζυγον νέαν... καλῶς ἔω; ἔδω, ξανθὴν ἢ μελαγχροινὴν;

Εὐτύχιος. Δὲν πιεράζει τοῦτο, κυρίως νὰ ἴη ἀ-ραιά, ἐντιμὸς, φιλεργὸς μὲ χαρακτῆρα καλόν...

Μιρέλη. Νὰ ἴη πλουσία;

Εὐτύχιος. Ἐὰν ἴη, τόσον τὸ καλεῖτερον, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀπαραίτητον τοῦτο.

Μιρέλη. Ἄ, (σχεπτομένη) ὁ φίλος σας αὐτὸς πρέ-πει νὰ ἴη ἀπληροῦς ἄνθρωπος.

Εὐτύχιος. Ὅχι, πῶς τὸ συμπεραίνεται;

Μιρέλη. Διότι δὲν εἶναι ἀπαιτητικός. Τὴν σήμε-ρον αἱ ἐγόντις 15 χιλ. δρ. εἰσόδημα ζητοῦν τοῦλάχισ-τον 200 χιλ. πρῶτα.

Εὐτύχιος. Τὸ πιστεύετε τοῦτο;

Μιρέλη. Ἡ θέσις μου τὸ δικαιολογεῖ. Ἐκτελῶ τοῦλάχιστον 80 γάμους καθ' ἑβδομάδα.

Εὐτύχιος. Ὁ φίλος μου εἶνε φρόνιμος ἀνθρ.

Μιρέλη. Εἶνε δικαίωμα του.

Εὐτύχιος. Πισθεύει, ὅτι τὸ γάμημα δὲν ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν. Δὲν ἔχει δικαίον;

Μιρέλη. Νομίζω, ὅτι καλῶς φρονεῖ. Αἱ διαθέσεις του φαίνονται εὐγενεῖς καὶ τὸν θαυμάζω, μολονότι δὲν μ' ἐνδιαφέρει.

Εὐτύχιος. Τέλος ὁ φίλος μου ζητεῖ μίαν νέαν κα-λὴν καὶ ὠραίαν σύντροφον.

Μιρέλη. Ἦνθὴσα καὶ προσθέτω, «νέαν ἐντιμον, σδαρὰν καὶ μὲ καλὸν χαρακτῆρα». Εἶναι 4 στίχοι πρὸς δρ. 3, ἴσον δρ. 12.

Εὐτύχιος. Καλῶς, ἀξίζει τὸ πρᾶγμα.

Μιρέλη. Καὶ ἡ διεύθυνσις σας, Κύριε, ἂν ζητη-θῆτε;

Εὐτύχιος. Τ. Π. Ο. Κεντρικὸν Γραφεῖον, εἰς Ἄ-θήνας.

Μιρέλη. (γράφουσα τὴν διεύθυνσιν, καλεῖται εἰς τὸ τηλέφωνον καὶ ἀπευθύνεται): Μίαν στιγμὴν, Κύριε.

Ευτύχιος. Ευχαριστώ.

Μιρέλν. Αλλά ποιος είσαι; Κύριε, μά σάς αφήτησα ήδη ότι σάς ευχαριστώ δια τους επαίνους σας, αλλά δεν θέλω. Όχι, άνωφελες είσαι να επιμένετε. Δύνασθε να με διατάσετε εν τή υπηρεσία; βρε θέλετε, αλλά εκτός αυτής, είμαι κυρία του εαυτού μου (έν θυμῷ) και σάς παρακαλώ να με αφήσητε ήσυχον. Έν τή οικία μου διαμένω μετά τής μητέρας μου και σάς παρακαλώ (έν άνησῆ) δρι, Κύριε, δρι, σάς είπον αποκρούω τας προτάσεις σας (άφνει τό ηλέφαντον και φωνάζει). Ο Άθλιος! δεν εντρέπεται, με έγχολεϊ κάθε λίγο με τας άνοησίας του.

Ευτύχιος. Τι πράξει; Δεσποινίς, άν επιτρέπεται;

Μιρέλν. (Μη προσέξουσα εις αυτόν). Υπάρχουσιν δημολογουμένως άνδρες πολύ αυθάδεις. Άκούτε εκεί! Επειδή κατέχουν κάποιαν σημαίουςαν θέσιν, φροντάζονται, ότι ο κόσμος είναι ιδιόκτο των. Αλλά, εύρισκόν φαινεται και χορεύουν.

Ευτύχιος. Δεσποινίς, δεν άμφιβάλλω.

Μιρέλν. Είμαι, Κύριε, πτωχή κόρη, δακτυλογράφος, αλλά έχω τας ιδέας μου και γνωρίζω να συγκαταομαι.

Ευτύχιος. Ωραία, είστε όπως πρέπει.

Μιρέλν. Τόν έσυμβούλευσα να μην επιμένη. Είναι ή κρίση φορά όπου μου επαναλαμβάνει τους έρωτάς του και τας προτάσεις του. Έάν επαιρησή και τετάρτην φοράν, θα τον ήβρισω και άν έλθη εδώ, θα τον μπατώσω.

Ευτύχιος. Θα περιορισθῆ εν ταις μακρόθεν. Βεβαιώθητε, Δεσποινίς.

Μιρέλν. Ήθελα να είχῃ τήν πόλμην να κατήχητο ήδη και θα έβλέπατε.

Ευτύχιος. Αλλά περί τίνος όμιλείτε;

Μιρέλν. Περί του Διουθυντού των γραφείων μας, δεσπε εργαζεται επάνω, θέλει να όποκώω εις τους έρωτάς του, να με κόμη σίχικον και έχω δεν θέλω, είναι ένα τέρας, ιπποπόταμος, ηλίκιωμένος, σιχαμένοσ κ.τ.λ.

Ευτύχιος. Έγχει δίκαιον.

Μιρέλν. Πρό τινων ημερών με βατανίζεις έλεεινά με τους τρόπους του και κάθε βράδυ αυτήν τήν ώραν μου τηλεφωνεί, μου στέλλει γλυκίσματα κ.τ.λ.

Ευτύχιος. Και άρνείσθε πάντοτε;

Μιρέλν. Φυσικά, πάντοτε.

Ευτύχιος. Διατί.

Μιρέλν. Πώς διατί; νόστιμος είστε, φυσικά, διότι δεν τόν άγαπώ.

Ευτύχιος. Απότι ή καρδια σας θα έδότη ήδη άλλου.

Μιρέλν. Όχι, εις ουδένα, πολύ δε περισσότερο εις αυτό το τέρας.

Ευτύχιος. Είναι γέρον;

Μιρέλν. Μόλις 40 ετών και έχει λαμπράν θέσιν.

Ευτύχιος. Η προσασία του εν τούτοις δύναται να σας είναι χρήσιμος.

Μιρέλν. Έκτελώ τήν υπηρεσίαν μου με άκοιβειαν, και εύσυνειδήσιαν, επομένως δεν τόν έχω ανάγκην.

Ευτύχιος. Προσέξτε όμως εις το πείσμα έρωτοτρόπου, δύναται να σας εκδικηθή με ζημίαν σας.

Μιρέλν. Είναι άληθές, διότι είναι βραίου χαρακτήρος και πολύ άδικος άνθρωπος και ούτε δέχεται συζητήσεις, αλλά πλέον μεγαλειότερα είναι ή άληθη ζημία ταύτης.

Ευτύχιος. Και θα τολμήσητε να φήσῃτε εις τὰ άκρα;

Μιρέλν. Αδιαφορώ εις ότι και άν συμβῆ.

Ευτύχιος. Θα συγκατανοήσητε τέλος να τόν συζητήτε.

Μιρέλν. Ποτε δεν θα γίνη τοῦτο.

Ευτύχιος. (έν έκατόσει). Σας θαυμάζω, Δεσποινίς.

Μιρέλν. Όχι, δεν είμαι άξια θαυμασμού, εκτελώ

τὸ καθήκον τῆς καρδίας μου, περιφρονῶσα εντέλῳ τὸ συμφέρον.

Ευτύχιος. Τότε θα μου επιτρέψῃτε να σας είπω κάτι καλόν, όπου αίσ' άνομαι.

Μιρέλν. Τι πράγμα; τί καλόν;

Ευτύχιος. Εύρισκω καλόν να περιφρονῆ τις τὸ συμφέρον του, όταν δύναται, είναι μάλιστα ωραία περιπτώσις.

Μιρέλν. (χαρούμενη). Πώς, τὸ εύρίσκετε ωραίον και εκ μέρους μου; Ω!

Ευτύχιος. Και πρό πάντων όταν ή γυνή είναι ωραία, όπως σεις, τότε ή αυταπάρησις αυτή είναι κάτι πλέον του ωραίου, είναι οπινόν τι, υπεργνωσιον!

Μιρέλν. (γελοῦσα). Πώς, σεις, Κύριε, είτε άγνωστό; μου πληρώνετε τήν αυταπάρησιν μου ταίστην διά τὸσον γενναίως συγκαταβάσει, αντί να με καταδικάσητε; και εύρίσκετε τήν άπόφασίν μου τούτην τόσον λαμπράν;

Ευτύχιος. Εύρισκώμαι υπό τὸ κράτος λογικῆς ώθίσει, αισθάνομαι αυτήν τήν στιγμήν ποιητικῆν έξαρσιν, ώστε άν ήμην ποιητής, θα έπλαττον δι' υμᾶς ωραίαν συμπρατικῆν άποστροφῆν, διότι έχοχον εν ταις αῖταις στιγμήσι.

Μιρέλν. Όταν είστε ευχαριστημένος;

Ευτύχιος. Ένθουσιασμένος, βεβαιωθείτε Δεσποινίς.

Μιρέλν. Από τί, Θεέ μου, τί άκούω.

Ευτύχιος. Διότι σας ελέπω τόσον γενναίως άπορησιατικῆν εις τοιαύτην του βίου σας στιγμήν. Είθε τῆ αληθεία γενναία, Δεσποινίς, σας συγγαίω. Και μολονότι δεν σας γνωρίζω, μου προσενεί μεγάλην ευχαριστήσιν τοῦτο. Ηδη δε κατανοῶ κάλλιστα, δεχτι με τόσην επιθυμίαν σας ζητοῦν και άν δεν συνεκροτημην...

Μιρέλν. Τι θα εκάμνετε;

Ευτύχιος. Δεν γνωρίζω επακριβώς. Νά, θα σας προσέφερον μίαν άνοηδόσημην... θα σας άπήγγελλον έν ωραϊον ποιήμα του Βίρωνα... θα σας προσεκάλουν ίσως εις γάμω... θα σας έπαίζον άρπαν... θα... θα... ξέρω έχω τί άλλο.

Μιρέλν. Με εκπλήρητε, Κύριε, με συγγίετε... ά... τι έχω...

Ευτύχιος. Δεσποινίς, είπα συγκαταομαι, βεβαιωθείτε, συγκαταομαι, ίδου άνακαλώ, δεν είπα τίποτε.

Μιρέλν. (άνεγειρομένη πρό αὐτοῦ, ελαφρῶς μειδιῶσα.) Είθε εις περιεργος τύπος, Κύριε, όχι τὰ είκατα αυτά με τήν καρδίαν, με συγκίνησιν και δεν άνακαλοῦνται εύσυνειδήτως ταῦτα.

Ευτύχιος. (καπεινώδης) Ναι, είμαι περιεργος τύπος, έσφαλόν όμως, ναι, τὸ όμολογῶ. Αλλά, δεσποινίς, (μειδιῶν) οί περιεργοί οὔτοι τύποι των άνδρῶν δεν σας φαίνεται, ότι όμοιάχουν με τους περιεργους τύπους των γυναικῶν, τους άφιλοκερδείς και φιλελευθέρους; Δέ, είναι συνήθει, θέλω να είπω.

Μιρέλν. (και ἴδιαν, μη άπαντῶσα) Και διασκεδαστικός συνάμα τύπος.

Ευτύχιος. (σοβαρῶς) Είμαι και σοβαρός όμως τύπος, Δεσποινίς.

Μιρέλν. Ναι, δε, θέλω να είπω τὸ έναντίον, τὸ πιστεύω μάλιστα. Αλλως τε οί καλοί τύποι είναι όπως αί άφιλοκερδείς νύαι, δεν αποβλέπομεν εις τὸ φαινομενικόν συμφέρον, αλλά εις τήν διάθεσιν τῆς καρδίας μας.

Ευτύχιος. Όταν σεις και έχω, Δεσποινίς, άποσελοῦμεν, οὔτως είπείν, μικρὰ φαινόμενα... Σεις, ιδίως.

Μιρέλν. Με στολίζετε βλέπω, με άληθ, και με περιβάλλετε με στεφάνω, ως να επίσταστρον εκ του πολέμου, νικητήρια ή έρωζον τὸ πολιτεύμα. Βλέπετε δεν ένθουσιῶ και είμπορείτε να με εκλάβετε και ως καλοθεμένην περιστεράν!

Ευτύχιος. Ό, δεσποινίς, τὸση αυταπάρησις με καθιστῶ τολμηρότερον εις εκφράσεις.

Μιρέλν. Μά δεν αξίζω αυτών. Μήπως είστε βουλευτής, Κύριε;

Ευτύχιος. Όχι. Κάτι παρα κάτω.

Μιρέλν. Πολιτευόμενος;

Ευτύχιος. Πάρα κάτω.

Μιρέλν. Καλείτερον, διότι θα εκινδύνευε τὸ στήθος μου να τὸ στολίσετε με καράσημα, ως διακρέπυσαν εις τήν αυταπάρησιν και τήν δακτυλογραφίαν (γελά ζωηρῶς) Μιρέλν, δακτυλογράφος του Κύκλωπος, ιππότης των δεινά και δεινά παρασήμων.

Ευτύχιος (τεῖων μετά προσοχής τὸ σὺς). Είπατε, Μιρέλν;

Μιρέλν. Ναι, τὸ όνομά μου είναι Μιρέλν, δεν σας άρέσει; τὸ ιδιόν σας; άν επιτρέπεται;

Ευτύχιος. Ευτύχιος, Δεσποινίς (έπαυτο). ναλαμβάνει με περιέργειαν: Μιρέλν! τὸ μοι με ο και ι;

Μιρέλν. Όχι, με ι μόνον, δεν μου άρέσουν αί μοίραι και τὰ πολλά φωνήεντα.

Ευτύχιος. Οὔτε εις έμέ. Λοιπόν, διακρίνει ή Δεσποινίς όλην τήν ήμέραν εδώ δηλ. εκεί, εις αυτήν τήν θέσιν, κάτω τῆς λυχίας αυτής και εις τήν διακρίσιν του καθενός, εις τήν διαρκή κόνην των γραφείων και με μισθόν 3 δρ. ήμερησίως ίσως, δεν άμφιβάλλω.

Μιρέλν. (σοβαροποιημένη) Τρεις δρ. μόνον, βλέπετε, είμαι πτωχή, Κύριε.

Ευτύχιος. Είθε εδώ δια 3 δραχ. σεις με τόσον ώραϊον αίμα εις τας φλέδας; Είναι λυπηρόν να σκέπτεται τις, ότι έν τοιοῦτον πλάσμα κύπτει υπό τὸ άρθος τουτο τῆς αλλιότητος και τῆς ποταπότητος. Είναι πολύ ταπεινόν τοσοῦτον εύδομον άνθος, τοσοῦτον έξίσισιον και εύμορφον πλάσμα να ύπάρκῃται εις τήν άθλιαν φθαράν και διακρίσιν τῆς στενοχωρίας.

Μιρέλν. Ό, ναι, πολλάκις ή στενοχωρία μοι είναι φοικιώδης. Νά ήνοι τις ύπογεωρομένος να εργασθῆ υπερανθρώπως δια να περιλάβῃ εις μίαν εσλίδα τῆς έφηερίδος άπασαν τήν άνοησίαν, τήν βλακίαν και τήν πονηρίαν τῆς ανθρωπίνης ιδιοτελείας.

Ευτύχιος. Πώς να μην άπογοητευθῆ τις, επειτα πνιγεται τις ενταῦθα άνευ θυρίδος.

Μιρέλν. Ναι, ύπάρχει εκεί πρός τὸ ύπόγειον, αλλά πώς να τὸ ανοίξωμεν, όπου θα είσέρχονται παντός είδους μικρόβια.

Ευτύχιος. (μετ' άποστροφῆς). Και τόσαι άλλαι άηρίαι και δυσωδίαι του άποσυντηθιμένου γάρτου. Τι άναπνέετε ενταῦθα, γνωρίζετε; Ο ήλιος αυδόλας είσέρχεται εδώ; τὸν βλέπετε διάλου;

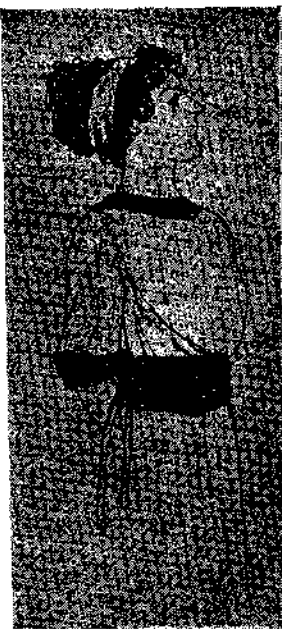
Μιρέλν. Μόνον τήν Κυριακήν εις τήν έξοχήν, όπου μεταβαίνομεν.

Ευτύχιος. (έν μελαγχολίᾳ) Οντως στενοχωρημένη ζωή. Σας παραβάλλω πρός καταδεδικασμένον άνθος, μαρμαμένον.

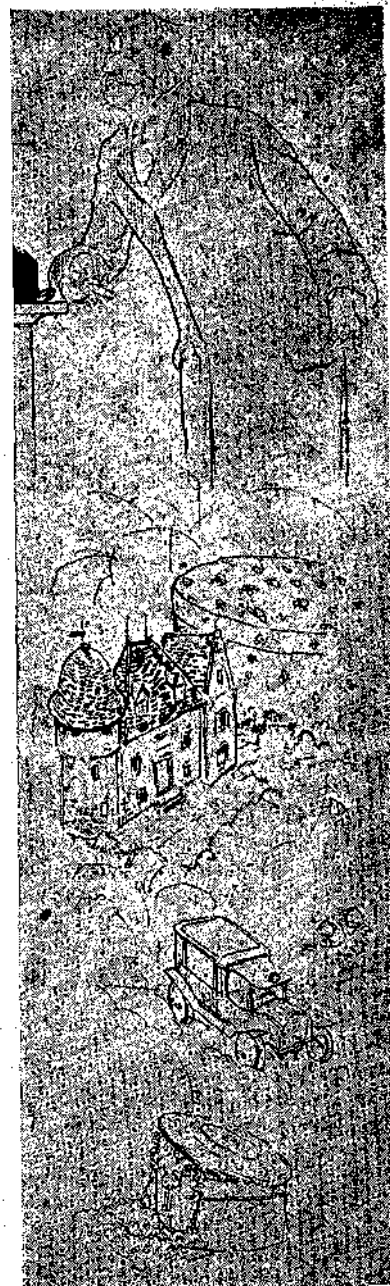
Μιρέλν. Με συγγωρείτε, δεν έμαράνην άκόμη!

Ευτύχιος. Έν τούτοις ή ώργήτης σας καταλαμβάνει, μολονότι σας πηγαίνει θαυμασία εις τους όφθαλμούς των ποιητών. Οί ιατροί όμως τὸ τοιοῦτον άποκαλοῦσι γλώρωσιν, αναίμιαν, φοματίωσιν. Δεν βήγχετε;

Μιρέλν. Ναι, όταν χρυολογήσω.

Η Μιρέλν αντιμετώπος

Ο Ευτύχιος ενδιαφερόμενος

Ευτύχιος. Δεν ύποφέρετε;

Μιρέλν. (πειρακτικῶς) Όχι, σεις;

Ευτύχιος. Έγω, ναι, ύποφέρω να σας βλέπω οὔτως.

Μιρέλν. Τι να κάμω. Οὔτω πρέπει να ζήσω.

Ευτύχιος. Άπαγε! ή ζωή δεν είναι αυτή. Η ζωή είναι κάτι άλλο, υγιεινότερον και καλύτερον, εύρύτερον και διασκεδαστικότερον.

Μιρέλν. Δεν έγνώρισα τοιαύτην ζωήν άκόμη. Τι είναι αυτή, είπέτε μου.

Ευτύχιος. Είναι τὸ αντίθετον άφ' ότι κάμνετε. Η

ζωή, την οποίαν σ'αξίζει να ζήσετε ελεύθερα, ανοικτήν ατμόσφαιραν, όπου θέλετε, εντός των αγρών, και επί των όρων, κάτωθι του ούρανού και απέναντι της θαλάσσης.

Μιρέλν. (ευχαριστούμένη) Ναι, ωραία.

Ευτύχιος. (μετά οικειότητας) Ίδού, θα σ'αξίζει εξηγήσω καλύτερον. Είνε πρώτα μόλις έγεθώμεν, ανοίγεται την θυρίδα του δωματίου σας, και αναπνέετε! Αμέσως αισθάνεσθε, ότι υπάγετε και ότι η Φύσις σ'αξίζει. Τα πάντα απέναντί σας ιδικά σας. Είνε πέμπτη ή ώρα και βλέπετε τα πάντα έγειρόμενα. Άνθρωποι και ζώα εις την εργασίαν των. Ένδύεσθε, κάθεσθε εις τον έξωσταν, σ'αξίζει τον καφέ με το ζάχαρον γάλα σας, σ'αξίζει τον τί θέλετε να σ'αξίζει μογαρεύσουν να φάγετε, διατάσσεται να σ'αξίζει έτοιμάσουν το δηνάρι σας, επισκέπτεσθε το κτήμα, πηγαίνετε εις τα περιγράφα, εις τους αγρούς, εις την λιμνην, εις τους λόφους. Ουδείς σ'αξίζει φθονεί, πάντες σ'αξίζει αγαπώσι. Ίδού, μια άγέλη προβάτων εδώ, αγελάδες, όρνιθες, περιστέραι έκει. Τα πάντα άγνά, τρυφερά, δροσερά, ευχάριστα και όμορφα. Ναι, έκει όλα ιδικά σας, ενώ εδω είσθε έντελώς ξένη.

Μιρέλν. (μετά γλυκύτητος, ενφ προς στιγμήν έσιώπων και αλληλοπαροτρυνόντο) Διατί μου λέγετε πάντα ταύτα; Με απεινώσατε της εργασίας και των σκέψεών μου. Ήδη πετώ εις άλλους όρίζοντας και επί δύο ήμέρας δεν θα δύναμαι να εργασθώ.

Ευτύχιος. Καλείτερον. Η ψυχή σας ήτο κεκαλυμμένη από κουνιστόν και τον απεινάξα. Αναζητήσατε ήδη εις τον νέον όρίζοντα και ίσως εύρετε καταρτίγον καλύτερον από αυτό όπου έστε.

Μιρέλν. Τι όνειρα μου διηγήσατε!

Ευτύχιος. Δεν βλέπετε έξοχόν, πρόγους, αγρούς, επαύλει, χωρία, χωρικούς, λόφους, πρόβατα, αγελάδες, μαγκανοπήγαδα;

Μιρέλν. Ναι, ήθελα να βλέπω.

Ευτύχιος. Και πρόγον με έξώστα: ωραίους, έισοδον με αιδούσας, διαδρόμους, ωραία επιπλωμένα δωμάτια, ύπηρεσίαν, τα πάντα εν τάξει και ζωή;

Μιρέλν. (συνεχίζουσα παρατηρεί με έκπληξιν τον Ευτύχιον). Άρκει και τι σημαίνει όλη αυτή ή λιτανεία;

Ευτύχιος. Είναι το Μαρτάκι, το κτήμα μου, Μιρέλν.

Μιρέλν. Και βλέπετε και έμε έκει;

Ευτύχιος. Ναι, ως βασιλίτισσαν.

Μιρέλν. Θέλετε να μέ...

Ευτύχιος. Ναι, θέλω να, θέλω...

Μιρέλν. Προς Θεού, τι τύπος, τι είνας αυτά, Κύριε;

Ευτύχιος. Είμαι... είμαι...

Μιρέλν. Είσθε ο Τ. Π. Ο. ;

Ευτύχιος. Μάλιστα, όλοκληρος.

Μιρέλν. Σχεδόν το ήνωσθα, αλλά με την δαγγήσιν σας είχον και έγώ περιέλαθει εις έξαρσιν.

Ευτύχιος. Καλώς, λοιπόν ήδη παρατηρήσατέ με καλώς. Έγχετε άκριβώς ένώπιόν σας τον διακεκριμένον, έτών 32 άνδρα, με λαμπράν θέσιν, όστις ζητεί σύζυγον νέαν, ωραίαν, έντιμον, σοβαράν κ.τ.λ.;

Μιρέλν. (αποκορύπτουσα την ταραχήν της.) Επί του προκειμένου, Κύριε, όφείλετε 12 όρ. διά την δημοσίευσιν.

Ευτύχ. (κωνών την κεφαλήν.) Όχι, δεν όφείλω τίποτε.

Μιρέλν. Δεν θέλετε να δημοσιεύη;

Ευτύχιος. Ξούρω γώ; σ'αξίζει γνωρίζετε.

Μιρέλν. Όχι έγώ.

Ευτύχιος. Από σ'αξίζει έξαττάται.

Μιρέλν. (Συγκεκριμένη ή τεταραγμένη) Πώς από έμέ, Κύριε, αφού μόλις πρό ήμισία: ώρας σ'αξίζει έγνώρισα.

Ευτύχιος. (βιαστικώς) Δεν πειράζει, αφού έγχετε τα προσόντα της νέας, όπου ζητώ.

Μιρέλν. (Άμφισβητούμένη) Τι, θέλετε να σ'αξίζει απαντήσω;

Ευτύχιος. Απαντήσατε «έγχομαι» (πλησιάζει αυτήν και την λαμβάνει εκ της χειρός) θέγεσθε να έλθετε μαζί μου έκει εις την έξοχόν;

Μιρέλν. Όμιλίστε λοιπόν σοβαρώς και αποφασιστικώς;

Ευτύχιος. Δεσποτικώς, επαναλαμβάνω, σοβαρώς και έντιμώς. Έγχο την τιμήν να ζητήσω την χείρα σας.

Μιρέλν. (μειδιώσα) Τήν έγχετε! (Το τηλεφώνον σημαίνει) Συγγνώμη, να έδω ποίος είναι.

Ευτύχιος. Πολύ ευχαρίστως.

Μιρέλν. Αλλά! λοιπόν πάλιν σ'αξίζει είσθε, Κύριε, καταντάτε άνωπόρος (προς τον Ευτύχιον) πάλιν αυτός ο άθλιος είναι.

Ευτύχιος. Ποίος; ο προεστάμενος;

Μιρέλν. Αυτός, ο Διευθυντής των γραφείων μας.

Ευτύχιος. (Σπειδών και λαμβάνων εκ της χειρός της Μιρέλνς το τηλεφώνον). Άφήσατέ με να του απαντήσω έγώ.

Μιρέλν. Όχι, όχι, αφήσατέ με... μη γεννώμεν ιστορίας.

Ευτύχιος. Τίποτε, αφήσατε σ'αξίζει και θα είδητε πώς θα τον κάμω έγώ καλώς.

Μιρέλν. (όποχοροδοσα) Ώ! τι θα κάμνετε;

Ευτύχιος. (Τηλεφωνών) Αλλά! έμπρός, Κύριε Διευθυντά, θέλετε την χείρα της Δσος Μιρέλν, σ'αξίζει; λοιπόν μάθετε, έφάγατε την χολόπητα, βρωμο-παλγάνθροπι, ούραγγουτάγγη.

Μιρέλν. (άναχαγίζουσα αυτόν διά του ένδύματος). Μά τι κάμνετε; είναι τρέλλα αυτή.

Ευτύχιος. (Έξακολουθών) Πώς, τι; θα καταβήτε κάτω; κοπιόσατε... Πόσο είμαι; Ναι, ο μνηστήρ εκείνη; που δεν άφίνει ήσυχον, και ή όποία σου πιτζ στα μούτρα την παραίτησιν της;

Μιρέλν. Μά όχι, Κύριε, δεν σ'αξίζει επιτρέπω.

Ευτύχιος. (Έξακολουθών). Έλθέ, ναι, σε περιμένω, μαϊμού. (προς την Μιρέλν). Ναι, έτελειώσαν τα βάρνανά σου. Είσαι ελεύθερα.

Μιρέλν. (μετά λύπης) Και παραίτημένη.

Ευτύχιος. (Εις το τηλεφώνον). Ναι, αναδέστατε, θα την πάρω, και δεν θα παραυρθή. Ούτε εις τους γάμους μας. Αλλά, όνασαι να τους δημοσιεύσθε εις την Έφημερίδα σας. Αν θέλη; δέ, βάλε και όλα αυτά τα επεισόδια διά ρεκλάμαν του φίλλου σας... Ναι παληο-μαϊμού, ναι, ναι, και όταν θέλη, έλθε να με εύρη, ίδού και ή διευθυνσίς μου...

Μιρέλν. (τεταρωμένη) Τι σκάνδαλον!

Ευτύχιος. (τρίβων τας χείρας εκ χαράς) Έτελειώσαν τα βάρνανά σου; Ήδη είσαι ελεύθερα και ιδική μου. Σε έρωσα από καταστροφή. Ήδη, έλθε να φιγώμεν από εδω.

Μιρέλν. Και πού θα υπάγωμεν;

Ευτύχιος. Ήν πρώτοι: να δειπνήσωμεν, είναι ώρα του φαγητού και έκει θα όμιλήσωμεν περί όλων. Έμπρός το καπέλλον σου, το επανωφόριον σου. Μη χάνομεν καιρόν. Ήδη άρχίζει νέα ζωή διά σέ!

Μιρέλν. Αλλά...

Ευτύχιος. Τώρα δεν έγχει αλλά. Μάθε μόνον, ότι όνομάζομαι Ευτύχιος Φαύστος; ο μεγαλύτερος κτηματίας του Μαρτακιού, ελεύθερος και μέλλων σύζυγός σου. Έγχει; έμπιστοσύνην εις έμέ; ακολουθήσον.

Μιρέλν. (Θέγουσα τα χειρόκιά της) Πλήρη! τι εύτυχία και τιμή συνάμα.

Ευτύχιος. Τα άξίζεις! (λαμβάνων αυτήν εκ του βραχίονος) Φύγωμεν απ' εδω. Αλλά, κάτι μου ήλθεν εις τον νούν... Να έγγραφω συνδρομητής εις τον Κύκλωπα, όρσίλομεν την εύτυχίαν μας, δεν είναι άληθές;

Μιρέλν. Πολύ δικαίως, συμφωνώ.

(Μετασκευή)

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

"Όλο το χωριό ήταν έρημο. Οι κάτοικοι—Τούρκοι όλοι—έφυγαν άμέσως μόλις άκουσαν ότι έφθασε το «γκιουνάν άσκέρι»... Είχαμε τή διαταγή δέκα άνδρες να κάνουμε έρευνα μεσ' οτά σπιτία του χωριού, μήπως τυχόν ήταν κρυμμένοι τίποτε τούρκοι «γκέγκηδες» και συναμα για τίποτε όπλα.

"Όταν έσπρώξαμε την πόρτα ενός σπητιού για ν' ανοίξουμε, άκούσαμε μιá δυνατή φωνή από μέσα.

—Διάβολε, τι συμβαίνει; είπε κάποιος από μας.

—Τώρα θα ίδούμε, έκαμεν ο άλλος.

"Επί τέλους με κάμποσες κλωτσιές κατορθώσαμε ν' ανοίξουμε την πόρτα. Έπροχωρήσαμε έρευνώντας μέσα σε κάτι παληοδωμάτια βρωμερά, που ήτανε μαυρισμένα απ' τον καπνό της φωτιάς και άραχιασμένα, ενφ χάμω στο σάπιο πάτωμά τους βρίσκονταν σκορπισμένα διάφορα παληοκούρελα και νυκοκυριά, όταν έξαφνα είδαμε σε μιá γωνιά στριμωγμένη, σαν ένα κουβάρι μιá χανούμισσα. Αυτή καθώς μας αντίκρισε έκρυψε άμέσως φοβισμένη με τα δύο της χέρια το πρόσωπό της και άρχισε να φωνάζη θρηνητικά και να χτυπιέται στο πάτωμα. Ένομισε φαίνεται πως έμεις είχαμε σκοπό να την κακομεταχειρισθούμε... Κάποιος τότε απ' όλους μας που έγνώριζε την γλώσσά της—ήταν από την Μ. Ασία και είχε καταταχθί έθελοντής—άνελαβε να την ήσυχάση. Την έβεβαίωσε λοιπόν, ότι έμεις δεν είμαστε άνθρωποι κακοί, ώστε να φοβηθί, και ότι επήγαμε έκει για ύπηρεσία.

—Πώς βρέθηκες εδω, μοναχή σου; την έρώτησε.

—Μ' άφησε ο άνδρας μου εδω, του είπε αυτή, γιατί δεν μπορούσα να πάω μαζί του.

—Και πού πάει ο άνδρας σου;

—Έφυγε μαζί με τους άλλους εδω του χωριού. Τον άνδρα μου τον λένε Άζίξ.

—Γιατί δεν μπορούσες να πάς μαζί του;

—Γιατί ήμωνα άρρωστη βαρεία. Και άρχισε έπειτα να κλαίη. Έμεις την λυπηθήκαμε.

—Και τώρα τι θα κάμης; Θα μείνης εδω; την έρώτησε πάλι ο... τουρκομαθής συνάδελφός μας.

—Πού να πάω; έκαμε εκείνη όλολίζοντας αυτήν την φορά.

"Έτσι στη θέσι της αυτή την αφήκαμε και φύγαμε. "Όταν βγαίναμε απ' την πόρτα έξω, την άκούσαμε και πάλι να φωνάζη.

Δεν πέρασε λίγη ώρα έπειτα και όλο το χωριό έκαυόταν σαν δαυτός. Είχαν βάσει φωτιά οι δικοί μας. Ένα άπαισιο τρίξιμο ξύλων άνηχούσε που καίγονταν απ' τή φωτιά, γκρέμισμα στεγών που έπεφταν με πάταγο φοβερό, φλόγες τεράστιες φαίνονταν που πήγαίαν ψηλά μαζί με μαύρο καπνό, και σ' όλα αυτά ξεχώρα άκουγε κανείς ένα αδιάκοπο έκπυροσκόπημα σφαιρών,

που θάλεγε πως βρισκόταν σε μάχη... Ήταν ή σφαίρες που είχαν μεσ' σπιτία τους οι τούρκοι κάτοικοι του χωριού και έπαιρναν και αυτέ:... φωτιά μεσ' στη φωτιά.

"Όταν έξεκινήσαμε να φύγουμε από το μέρος εκείνο για να έξακολουθήσουμε την πορεία μας, είχε περά νυχτώσει. "Όσο προχωρούσαμε, τόσο φαίνονταν από μακρυνά ή λάμψις της φωτιάς που έκαυε σαν ήφαιστειο. Και καθώς έφθανε ψηλά προς τον ουρανό ή λάμψις αυτή ή κοκκιωπή μαζί με τον καπνό, έδινε ένα άπαισιο και άγριο μεγαλείο μέσα στη σκοταδερή ύψη της νύχτας...

Και συλλογίσθηκα τότε τι να άπόγινε ή δυστυχισμένη ή χανούμισσα κλεισμένη στο σπιτί εκείνο μέσα.

Θά κάηκε βέβαια κι αυτή μαζί με αυτό

Χ. Δ. ΚΟΥΤΗΦΑΡΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Συγγραφικά δικαιώματα

Σχετικώς με τα κέρδη των δραματικών συγγραφέων, τι χρονικί αναφέρουν το έπόμενον περιεργον επεισόδιον του 'Αλεξάνδρου Δουμά, πατρός. "Ότε ο Δουμάς έδωκε προς παράστασιν, το γνωστόν αυτου δράμα, «Ο ήδοσοιδός Κήν», συνεφώνησε μετά του θεατρώνου να λάβη ως ποσοστό 6 χιλ. φράγκων μετά την έικοστήν παράστασιν, εάν ή είσπραξις εκάστης των είκοσι παραστάσεων ήθελεν υπερβή τας τρείς χιλιάδας φράγκων. Το δράμα επέτυχε και αι είσπραξις υπερέβησαν τας προσδοκίας: άλλ' ότε ο Δουμάς φαιδρότατος μετέβη την έσπέραν της είκοστής παραστάσεως εις το ταμείον του θεάτρου, όπως λάβη τα δικαιώματά του, ήκουσε παρά του θεατρώνου την έξης απάντησιν: «Δνπούμαι πολύ, άλλ' ή είσπραξις της άποψινης είκοστής παραστάσεως δεν έφθασεν εις το ποσόν των τριών χιλιάδων, και έπομένως, κατά την συμφωνίαν μας, άδυνατώ να σ'αξίζει πληρώσω». Ο συγγραφεύς ούδέν είπεν, άλλ' αφού έπληροφορήθη, ότι ή είσπραξις της έσπέρας ύστέρει μόνον κατά 40 φράγκα των 3,000, έξήλθε του θεάτρου έστειλεν άμέσως ένα γνωριμόν του ν' αγοράση αντι 40 φράγκων δύο θεωρεία, μεθ' ο επανελθών εξήτησε και πάλιν τα όφειλόμενα εις αυτόν ποσοστά, τα όποια αυτήν την φοράν ο θεατρώνης δεν ήδυνήθη να του άρνηθί.

ΠΑΛΙΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

I

Εἰς τὸν κόσμον ἀλλάζουν ὅλα καὶ περῶνε,
Ὅπου κι' ἂν γυρίσῃς βλέπεις ἀσπασία,
Γλήγορα τὰ χρόνια φεύγουνε, πετῶνε,
Σταθερὴ δὲν μένει οὔτε γνώμη μία.

*

Ἡ ξανθὴ πλεξίδα ὅταν τὸ χιόνι ἀσπρίζει
Καὶ τὰ μάτια χάνουν τὴ λαμπρὴ θωριά τους,
Χάνουν καὶ τὰ χεῖλη δὴ τὴ δροσιά τους
Καὶ ἡ νῆστη φεύγει, δὲν ξαναγυρίζει.

*

Εὐκόλα ξεχνιοῦνται δοκοὶ, λόγια τόσα
Ὅσα λέγ' ἢ ψεύτρα τοῦ ἀνθρώπου γλώσσα
Δημιούεται ὁ ἐρωτίας, παύει ἡ φίλια
Καὶ ὅταν πέτρα γίνεται ἡ θερμὴ καρδιά.

II

Ἐσβύσθηκε στὰ στήθια μου ἡ φωτιά
Ποῦ τόσα χρόνια ἔκαε γιὰ σένα
Καὶ δὲν μοῦ σφάζουν ἄλλο τὴ καρδιά
Τὰ μαύρα μάτια σου τὰ φλογισμένα.

*

Δὲν μὲ ξυπνοῦνε ὄνειρα φοιχτά,
Οὔτε καμμιὰ γιὰ σένα ἔχω φροντίδα
Καὶ τὴ καρδιά μου ἔδεσα σφιχτά,
Ἐχασα πλεῖα κάθε κρυφὴ μου ἐλπίδα.

III

Νομίζεις πῶς ἀκόμα σ' ἀγαπῶ
Ἄλλη φορὰ καθὼς σὲ ἀγαποῦσα,
Πῶς ἄγγελος, θεὸς μου σὲ θωρῶ,
Καθὼς—θυμάσαι;—ἐγὼ σ' ἐθωροῦσα;

*

Ἄπο σιμά σου τώρα δὴταν περῶ,
Σὰν ξένος οἰκτῶ μὲν ματῖα,
Κε' ἀσθάνομαι ἀπὸ πολὺ καιρὸ
Ψυχρὴ γιὰ σέ, σκληρὴ, ἀδιαφορία.

*

Κι' ἂν σε θυμοῦμαι, φίλη μου παλῆ,
Ἄλλὰ καὶ σὸ θυμάσαι τ' ὄνομά μου,
Ἐγνώρισα τὴν πλάνα σου καρδιά,
Μὰ ἐὸν ποιέ, ποτέ τὸν ἐρωτιά μου.

IV

Τρεῖς ἡμέραις ὄλας εἶχα νά σε ἰδῶ
Θυμάμαι ὁ δυστυχῆς, φίλη παλῆ μου,
Τὸ πάθος πῶς ἀκόμη νά σου πῶ
Ποῦ φλόγιζε βαθειὰ τὰ σωθικά μου.

*

—Φωτιά! φωνάζω δυνατὰ, φωτιά!—
Καὶ σὺ στὸ παραθύρι σου προβαίνεις,
Ἐλαμψε ἀπὸ τὸ φῶς σου ἡ γειτονιά
Τῆς ἡμιμορφῆς τῆς πολυζηλεμένης.

*

—Καὶ ποῦ; καὶ ποῦ φωτιά σὺ μ' ἐρωτίας.
Κ' ἐγὼ σοῦ λέγω—Ἐδῶ, ἐδῶ, κυρά μου!
Νομίζω πῶς ἀκόμη μοῦ κνιτῆς
Τὸ χέρι ποῦχα ἐπάτω στὴ καρδιά μου.

V

Παιδίον, μοῦπες, πάσχεις γιὰ μένα;
Μωρὸν παιδίον, φύγε ἀπ' ἐδῶ....
Καὶ χωρὶς βλέμμα νά οἶσθης ἔνα
Ἐθὺς ἐκρυφθῆκες νά μὴ σε ἰδῶ.

*

Ἐγὼ παιδίον μωρὸν; Ἀλήθεια!
Γιατὶ δὲν σ' ἔμαθε τόσος καιρὸς
Πῶς μὲ τὴ φλόγα ποῦ κλειοῦν τὰ στήθια
Μετριέται ὁ ἐρωτίας ὁ ἀληθινός.

VI

Ἦτο γραμμένο τότε νά σε ἰδῶ
Τόσο καιρὸ γιὰ νά με βασανίσῃς.
Νὰ μ' ἀγαπῆς κι' ἐγὼ ν' ἀδιαφορῶ,
Ἄργα πολὺ νά τὸ μετανοήσῃς.

*

Περῶν τὰ χρόνια κι' ὁ ἐρωτίας μαζί
Καὶ ἡ ἐνθύμησι μονάχα πάντα μένει,
Τὸν ἀνθρώπο, στὴ γῆ ἐνόσω ζῆ,
Τὸν γερῆ, τὸν βασανίζει, τὸν μαραίνει!

Ζάκυνθος 1884.

ΛΑΧΙΖΗΣ

ΜΩΣΑΪΚΟΝ

Προφύλαττε τὴν ἐργασίαν σου καὶ ἐπιμελήθητι
αὐτήν, ἂν θέλῃς μίαν ἡμέραν νά σε σώσῃ.

Τὸ ἐπάγγελμα ἐκάπτου ἀνθρώπου εἶναι παρῆση-
μον τιμῆς καὶ δόξης. Ὅσον τὸ τιμῆς, τόσον σὲ ἀνυ-
ψώνει.

Ὅπως ἐν ψυχρῷ λουτρῷ ἐμμένον ἄμα αἰσθάνε-
σαι ῥίγος, ἐξέχεσαι, οὕτω καὶ ἐν τῷ ψεύδει δια-
τελῶν, μόλις σ' ἐννοήσουν, ἀπομακρύνθητι ταχέως.

Ὅπως τὸ σῶμα σου ἐν τῷ θέρει ζητεῖ δρόσον,
οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ σου ἐν τῇ στενοχωρίᾳ τῆς ζητεῖ
ἀνακούφισιν.

Δὲν ἀρζει ν' ἀγαπῆτε τὴν τάξιν, τὴν ἐργασίαν
καὶ τὴν καθαριότητα, ἀλλὰ νά εἰσθε ἐν ταῦτῳ καὶ
φρόνιμος καὶ δίκαιος.

— Πῶς δέον νά φέρεται τις ἀνεξαιρέτως πρὸς
τοὺς ὑποδιεπτέρους;

— Μόνον μετὰ δικαιοσύνης.

Μεταξὺ δύο φίλων, τοῦ ἐνὸς
ιδεολόγου καὶ ποιητοῦ, τοῦ ἐτέ-
ρου δὲ πρακτικοῦ καὶ περῶ.

Ὁ ιδεολόγος :

— Τὸ πηλὴν καὶ δταν ἀκόμη
περιπατῆ, τὸ βλέπεις, ὅτι ἔχει
πτερά.

Ὁ πρακτικός :

— Τὸ πουλί, καὶ δταν ἀκόμη
πετῆ, τὸ βλέπω πῶς ἔχει πόδια!

*

Ἡ ὀκνητὴ εἰς τὸν τροχιόδρομον. — Μία κυρία
εἰσερχεται εἰς τὸ βαγόνιον καὶ εὐρίσκει διας τὰς θέσεις
κατελημμένες. Ἡ κυρία ὀρθλα, περιφέρει τὸ βλέμμα,
ἀλλὰ κἀνεὶς δὲν ἐγγίεται νά τῆς προσφέρει τὸ καθισμά-
τον. Ἀπευθύνεται τότε πρὸς ἕνα εὐρωστον νεανίαν, ὁστις
μένει μακαρίως ἐξηπλωμένος εἰς τὸ καθισμά του, καὶ
τοῦ λέγει μειδιῶσα :

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε, νά σὰς παραχωρήσω τὴν
θέσιν μου;

*

Εἰς τὴν στήλην τῶν ἀγγελίων ἰταλικῆς ἐφημερίδος ἐδη-
μοσιεύθη πρὸς τὸς ἢ ἐξῆς παράδοξος καὶ πρωτοτυπω-
τῆτι εἰδοποίησις.

Ἀγοράζονται εἰς τιμὴν συμφέρουσαν 6 πορτικοὶ, 57
ἀργαὶ καὶ 125 κατοσρίδες, δια ἑμῶς ζωντανά. Ἀπευ-
θυντέον, κλπ.

Εἶπεντο δὲ ἡ ἀκόλουθος ἐξήγησις, διὰ τῆς ὁποίας κα-
θίστατο πιστευτὸν τὸ πρῶγμα.

Ὁ ἀγοραστής πρόκειται νά μετοικήσῃ ἐκ τοῦ οἴκημα-
τος, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε κατέχει ἐπ' ἐνοικίῳ καὶ κατὰ
τοὺς δροὺς τοῦ συμβολαίου τῆς μισθώσεως, εἶνε ἔποχρη-
κόμενος νά παραδώσῃ εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τὸ οἶκμα εἰς
τὴν αὐτὴν ἀπαράλλακτον κατάστασιν, εἰς ἣν τὸ παρὲλα-
βεν δταν τὸ ἐνοικίασεν.

*

Ἡ κυρία ἡ ὁποία ἀγαπῆ πολὺ τὰ ζῆα, στέκει καθ'
ὁδὸν καὶ παρατηρεῖ ἐν ὠραιότατον μικρὸν σκυλάκι, τὸ
ὁποῖον κρατεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας του ἀνθρώπος τις καὶ τὸ
περιάγει πρὸς πώληνον.

— Τί ὠραῖον σκυλάκι! ἀναφωνεῖ.

— Πάρτε το, κυρία, λέγει ὁ πωλητής· εἶνε πολὺ εὖ-
μορφον ὡς τὸ δίδω διὰ δέκα φράγκα μόνον.

— Δὲν εἶνε ἀκριβὸν, λέγει ἡ κυρία· ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ
σῆζυγός μου δὲν ἀγαπῆ τὰ σκυλά.

— Ὁ σῆζυγός σας!... ἀπαντῆ ὁ πωλητής, καὶ τί μὲ
τοῦτο; Μία κυρία εὐμορφῆ ὡσάν εἰσθε εἶνε εὐκολώτερον
νά εὐρη ἄλλον σῆζυγον, παρὰ νά εὐρη ἄλλο σκυλάκι, ὡσάν
αὐτὸ ὠραῖον!

*

Εὐγένεια ὑπαλλήλου. — Ὁ ἐπιβάτης ἐπιβεβαζό-
μενος, ἔρωτῆ τὸν δὴγγὸν εἰς τὸν σιδηρόδρομον.

— Καὶ τί ὠρα θὰ φθάσωμεν εἰς Κόρινθον; Καὶ ὁ δ-
δηγὸς ἀπαθῶς :

— Ἐχετε ρολόγι;

— Μάλιστα.

— Πηγαίνει καλά;

— Ἐξαίρετα.

— Λοιπὸν, δταν σταματήσῃ τὸ τραῖνον εἰς Κόρινθον,
νά βγάλετε τὸ ρολόγι σας καὶ νά κνιτάξετε, καὶ ἡ ὠρα
ποῦ θὰ σημειώσῃ, θὰ εἶνε ἡ ὠρα ποῦ θὰ φθάσετε.

*

Μαθήματα πολιτικῆς. — Μπαμπᾶ, ἐρωτῆ ὁ μι-
κρός υἱὸς ἐνὸς ἀρχηγοῦ πολιτικοῦ κόμματος, τί θὰ πῆ
ἀποστάτης;

— Ἀποστάτης θὰ πῆ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀπαρνεῖται τὰς
ἀρχὰς του. Παραδείγματός χάριν, ἂν φύγῃ ἀπὸ τὸ κόμμα
μας ἕνας βουλευτῆς καὶ ἐπάγει εἰς ἄλλο κόμμα, λέγεται
ἀποστάτης.

— Καὶ ἂν βουλευτῆς ἀπὸ τὸ ἀντίθετον κόμμα ἔλθῃ
εἰς τὸ ἰδιόν μας, λέγεται ἀποστάτης;

— Ἄ, ὄχι, τότε αὐτὸς ὁ βουλευτῆς λέγεται πολιτικός
μας φίλος.

Ὁ ἀνθρώπος ἐκ πρώτης ἀπόψεως γνωρίζεται
ἀπὸ τὴν περιβολὴν του καὶ ἐκ δευτέρας ἀπὸ τὴν
γλώσσαν του, ἀπαράλλάκτως ὅπως τὸ κάρνον καὶ
ἐκαστος καρπὸς ἀπὸ τὴν ἔξωτερικὴν ἐπιφάνειαν
του καὶ ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν κωφότητά του.

*

Ὁ ἀνθρώπος χαρακτηρίζεται κυρίως ἐκ δύο
ιδιοτήτων του. Ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ πλούτου
του καὶ ἐκ τῆς πολυφαγίας. Ἄμα ἔχη τὰ δύο
ταῦτα δύνασθε ἀσφαλῆ ἰδέαν περὶ αὐτοῦ νά σχη-
ματίσετε.

*

Πᾶσα μεγάλη ἔχθρα δύναται νά λυθῇ διὰ συμ-
βιβασμοῦ, ἄμα ὡς παραστήσετε εἰς τοὺς ἐνδια-
φερομένους τὴν ἐκ τούτου καταστρεπτικὴν ζη-
μίαν. Μόνον ἡ ἔχθρα τοῦ φθόνου καὶ τοῦ πείσμα-
τος δὲν συμβιβάζεται, διότι στερεῖται λογικῆς.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Σ. Τ. Σέρρον. Συνδρομή σας ελήφθη. Εύχαριστούμεν πολύ. — Τ. Κ. Σανατόριον Πηλίου. Συνδρομή σας ελήφθη. Εύχαριστούμεν και γράφομεν. — Α. Σ. 'Αλεξάνδρου. Επιστολή ελήφθη. Απνηστήσαμεν σχετικώς. Αναμένομεν νεωτέραν σας. — Τ. Κ. Αμφισσών. Επιστολή ελήφθη. Εύχαριστούμεν. — Τ. Α. Καβάλλαν. Ελήφθησαν. Ήγει καλώς. Ψευδεύτε. — Κ. Α. Θεσσαλονίκη. Ομοσκόπιον σας στέλλεται προσεγγώς μετά σχετικής απαντήσεως. — Μ. Σ. Κέρκυραν. Συνδρομή σας ελήφθη. Εύχαριστούμεν. — Ι. Κ. Καλάμας. Συνδρομή ελήφθησαν. Φυλλάδια έστάλησαν. — Κ. Σ. Πάτρας. Ελήφθη. Κατάλληλον Δεμοσιεύθησεται. — Κ. Α. Πειραιά. Φυσιογνωμική σας σταλίσεται μετ' ολίγας ήμερας. — Π. Ν. Αργοστόλιον. Συνδρομή σας ελήφθη. Εύχαριστούμεν γράφομεν. — Ι. Φ. Ζάκυνθον. Συνδρομή ελήφθησαν, Εύχαριστούμεν.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Από της Σεπτεμβρίου τρέχοντος τα γραφεία της «Φύσεως» μεταφέρθησαν επί της Οδοῦ Μαυρομυχάλη, αριθ. 45.

ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εν τοῖς ήμετέροις γραφείοις εύρίσκονται όλίγα έτι σώματα του «Πανοράματος» χρυσοδέτου, έν φ περιέχονται καλλιτεχνικά εικόνες των Βασιλέων και Πριγκίπων, υπουργών και επίσημων ανδρών της Ελλάδος, ως και πλείστων πόλεων και ώρειών τοπίων προς 10 φρ έκαστον.

Επίσης εύρίσκονται παρ' ήμιν και τόμοι της «Φύσεως» παρελθόντων έτών, χρυσοδέτοι, αντί φρ. 10 έκαστος, ελεύθεροι ταχυδρ. τελών.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Επειδή πολλοί νέοι συνδρομηταί μας επαλειμμένως μάς εξέφρασαν την επιθυρίαν των να υποβιβάζωμεν τας τιμάς των παρελθόντων τόμων της «Φύσεως» έστω και δι' άπλουστέρου χρυσοδέματος, όπως προμηθενώσιν τοιούτους, γνωστοποιούμεν, ότι παρέχομεν τοιούτους έφεξης εις τας έξης τιμάς.

Χρυσοδέτους προς Δρ.—7.

Χαρτοδέτους προς Δρ.—5,50.

Ελεύθεροι ταχ. τελών.

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΗ

«Ειπέ μοι τί πρόγεις να σοι είπω τί είσαι. Ειπέ μοι τί έπαθες, να σοι είπω τί θα γίνης. Δείξον μοι την χείρα σου, να σοι είπω τί σε αναμένει».

Όσας επιθυμεί να γνωρίση το μέλλον του ή τί έκβασιν θα λάβη ζητημά τι ή υπόθεσις τις κ.τ.λ. δύναται να στείλη την φωτογραφίαν του και ιδιόχειρον σημείωσιν του όνόματος, επαγγέλματος, ηλικίας του και εγγάμου ή ου καταστάσεως του, μετά Δρ. 5 και θα λάβη όριστικήν έγγραφον απάντησιν, μετά πάσης δυνατής πληροφορίας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Χριστιανισμός και Πνευματισμός —
Ο προσορισμός του ανθρώπου. —
Η Έπιστήμη — Νέον όψος.

Υπεροχος διδασκαλία των Πνευμάτων.

Ανακρινώσεις Υπεροχόσμοι Γρηγορίου του Θεολόγου, Αγίου Αντωνίου, Αγ. Αθανασίου, Ιερεμίου του Προφήτου, Ι. Σκαλωσύνη, Γυγατίου Μισοχάκη, Αχ. Παράσχου, Βίκτωρος Ούγκω, Καίσαρος Λουμπρόζου, Δέοντος Τολστόϊ και Ζωχάν, άστρονόμου, εκ του Πλανήτου Άρεως.

Αποστέλλεται αντί Δρ. 3,50 παντί προαποστέλλοντι τό τμήμα τούτο.

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ ΣΥΜΜΑΧΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ
ΚΟΣΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

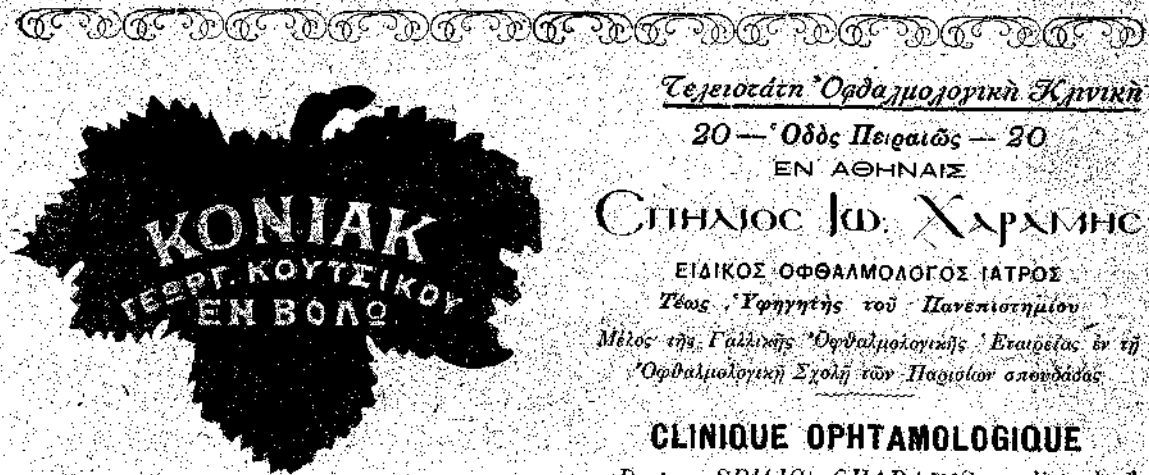
Δύο τόμοι μεγάλοι μετά πλείστων εικόνων
Τιμάται χρυσοδέτος Δραχ. 12
" άπλοῦς " 8
Συμπεριλαμβανομένων των ταχ. τελών.

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΛΛΗΝΟ-ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
ΚΟΣΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Επίσης μετά πολλών εικόνων
Τιμάται χρυσοδέτος Δραχ. 8
" άπλοῦς " 3
Συμπεριλαμβανομένων των ταχ. τελών.
Αποστέλλονται άμέσως παντί προαποστέλλοντι τό άνωτέρω τμήμα.

Παρακαλούνται οι καθυστερούντες συνδρομιάς της «Φύσεως» όπως, εύαρεστούμενοι, άποστείλωσιν ήμιν ταύτας, καθόσον προτιθέμενοι να τακτοποιήσωμεν τούς έκκρεμείς λογαριασμούς, θα έπιδιώξωμεν παντί σθένει την είσπραξιν αυτών.

ΚΟΝΙΑΚ, ΥΔΥΡΟΤΑ & ΟΥΖΟΝ

Πρώτης ποιότητος

ΝΟΥΝΑΥΤΕΣ

Γραφματα, Υποκαμισάκια έρραμμένα, Ομβρέλλες, Καπέλλα, Γάτες, Χειροβέτια, Εργοστάσιον φορεμάτων ως και παν άλλο είδος θα τό εύρητε στοῦ ΜΟΝΤΕΖΑΝΤΟΥ

109— Έρμού—109

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

ΜΕΛΣΗΣ-ΙΑΛΒΕΘΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΕΝ ΒΟΛΩ

Ν. Γ. ΜΠΑΡΜΠΕΡΗ

Κείται παρὰ την παλαιάν εις περιβλεπτον θέσιν, με καθαρά, πολλά εύάερα και καλώς έπιπλωμένα δωμάτια. Περιποίησης και ύπηρεσίας προθυμοτάτη. Το Ξενοδοχείον τούτο φημιζείται διά την έν γενει καλλιστήν τάξιν και ήσυχίαν.

ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ

ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ

Πλατεία Δημοκρατείου, έν Πύργω

Κατασκευή χρυσών όδόντων και γεφυρωτών όλοχρυσών όδοντοστοιχιών, τοποθέτησις δε βιδωτών όλοχρυσών όδόντων στηριζομένων επί των ειζών δια νέου τελειοτάτου μηχανήματος.

Θεραπεύει τελείως τούς πασχοντάς εκ των ούλων και στερεοποιεί τούς έλαφρώς κινουμένους όδόντας, εφαρμόζων τούτους με πλήρη επιτυχίαν.

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

ΜΗΝΗΜΑΤΑΚΙΑ. — ΠΕΡΑΝ — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Διευθυντής: Η. Μέζας.

Κείται εις περιβλεπτον θέσιν. Μέγα καινούργυς Ξενοδοχείον με πάσαν εύμέριαν ύπηρεσίαν τελείαν και περιποίησιν έκτακτον.

Τελειοτάτη Οφθαλμολογική Κλινική

20— Οδός Πειραιώς — 20

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΣΠΗΛΙΟΣ ΙΩ. ΧΑΡΑΜΗΣ

ΕΙΔΙΚΟΣ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Γένος Γαλλικής του Πανεπιστημίου

Μέλος της Γαλλικής Οφθαλμολογικής Έταιρείας έν τη Οφθαλμολογική Σχολή των Παρισίων σπουδάσας

CLINIQUE OPHTHALMOLOGIQUE

Docteur SPILIOS CHARAMIS oculiste de l' école ophthalmologique de Paris, ex-professeur agrégé d'ophtalmologie à la Faculté de Médecine, Membre de la Société Française d'ophtalmologie Directeur de l'Aspice et de la Clinique Ophthalmologique de l'Hôpital. — Zambons

20 — Rue Finée — 20

Αριθμός τηλεφώνου 654. — ΑΘΗΝΕΣ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΩΡΑΙΑΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ
ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙ

Είνε τό μόνον αξιοπρεπές και τέλειον έν αξιοθέατο λαμπρή τοποθεσία, με λουτήρας, ηλεκτρισμόν, προτιμήσιν, πολυτελείς αλθούσας, λαμπρόν έστιατόριον κτλ. Κατάλληλον δι' οικογενείας και παραθερισμόν.

ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ
ΤΟ «ΑΪ-ΛΑΪΦ»
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΖΑΒΟΡΙΤΟΥ

Έν τη πλατεία του Συντάγματος
Έν Αθήναις

Τό πρώτιον έν Ανατολή λόγω ποιότητος, θέσεως, καλαισθησίας, μεγαλείου, εύπρεπειας κτλ. Συγκάζεται από την καλλιτέραν τάξιν. Υλικά πρώτης ποιότητος. Εργοστάσιον ειδικών σοκολάτας. Παραγγελιαί γάμων και έορτών. Γλυκίσματα, φοντόν, κομφέτα και παντός είδους σακχαροπλαστικής εις την έντέλειαν.

Κ. ΛΑΖΑΡΑΚΗΣ

ΕΜΠΟΡΟΣ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ

Καίτοι Ξενοδοχείου «Κοινωτεία»

Έν Πειραιεί

Μεγάλη συλλογή ένδυμάτων πάσης ποιότητος εις τιμάς συγκатаβατικάς. Προσαρμογή μέτρων τελεία. Δοκιμάσατε.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο * ΗΛΙΟΣ *
ΗΛΙΑ ΣΑΚΕΛΑΡΟΠΟΥΛΟΥ
 Εν Πάτραις

Καλλιτεχνικόν Φωτογραφείον δι' όλα τα είδη και μεγέθη και εις τιμὰς πολὺ συγκαταβατικὰς.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΜΗΡΙΣΤΟΔ
 Εν Πέρα Κωνσταντινουπόλεως
 Διευθυνταί: **Ι. ΤΖΗΡΑΣ & Π. ΧΑΤΖΑΡΑΣ**

Κείται εις τὴν κεντρικωτέραν και ωραιότεραν ὁδὸν τῶν Μημηατικῶν με πολυτελεῖς οἰθούσας και δωμάτια, περιποίησιν καλλίστην και πρόθυμον ὑπηρεσίαν. Καθαριότης και τάξις ἀνεμπτος.

Π. Ν. ΔΙΒΑΡΗΣ
 ΕΛΛΗΝ ΙΑΤΡΟΣ
 68. Rue Ordener 68. Paris

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΖΗΣΗΣ

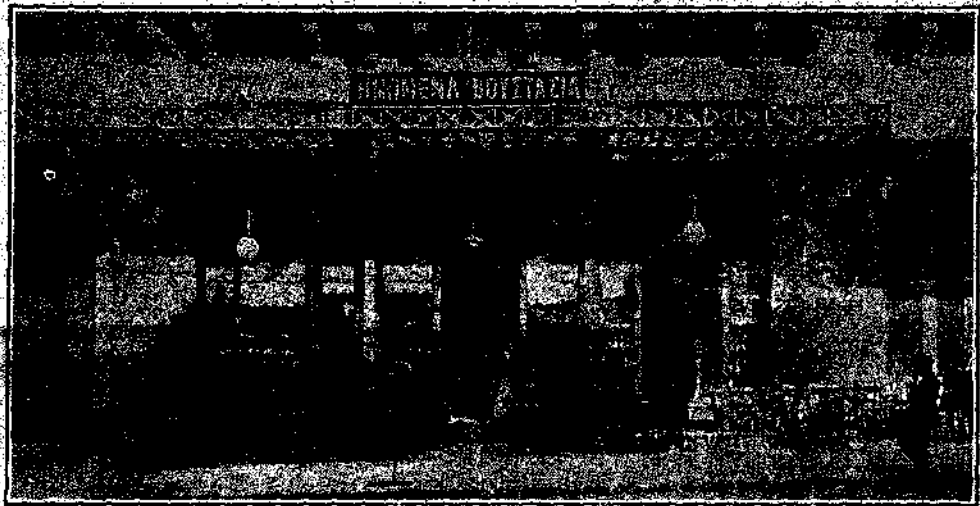
Ἐμπορος οἴνων, ποτῶν, ἐδαδιμῶν.

Ἐν Ὀδησσῷ, Πλατ. Αἰκατερίνης.

Καταστήμα τιμειν ὅρ' ὅλας τὰς ἐσθλὰς. Παρακταθήκη τῶν καλύτερων εὐρωπαϊκῶν οἴνων, ἑλληνικῶν καὶ ὡς και διυλισμένων ἐλαίων. Το καταστήμα πωλεῖ ἡδὴ και ποικίλα ἐδάδια και διάφορα εἶδη ζαχαροπλαστικῆς. Ἀκριβεία, καθαριότης και τάξις ἀγγλική. Τιμαὶ συγκαταβατικαί. Διατηρεῖ τὴν ἐκλεκτοτέραν τάξιν.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΔΕ
ΑΝΔΡΕΟΥ ΒΟΥΤΣΙΑ
 ΕΝ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΩΙ

Εἶναι τὸ καλύτερον τῆς πόλεως παρα τῆ πλατείας. Καθαριότης. Τάξις και περιποίησις μοναδική. Καταλλητότατον δι' οἰκογενεῖας. Συνιστᾶται εἰς πάντα.

ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΣΤΑΣΙΑ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ — Λεωφόρος Πανεπιστημίου, 48 — ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ ἐξαιρετικὴ ποιότης τῶν ὑλικῶν τοῦ καταστήματος και ἡ μοναδικὴ καθαριότης και τέχνη κατέστησαν τὰ «Ἠνωμένα Βουστᾶσια» τὸ πρῶτον και ἀριστοκρατικώτερον τῶν Ἀθηναϊκῶν ζαχαροπλαστείων.

Εἰδικότης εἰς τὰς παραγγελίας διὰ γάμου, ἐσπερίδας κτλ. Τηλέφωνον ἀριθ. 597.

ΖΗΤΕΙΤΕ
ΤΟ ΚΟΝΙΑΚ
 ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ